Μάης 2007
Νο 140

εργατικη δημοκρατια

Η 5η αντιπολεμική σύνοδος στο Κάϊρο

τιμη: 1 λίρα

Τρια χρόνια μετά τα δημοψηφίσματα ούτε το ΝΑΙ ούτε το ΟΧΙ μπόρεσαν να δώσουν ελπίδα

Να κτίσουμε την αριστερά του διεθνισμού και του αντικαπιταλισμού

Μετά απο 18 μήνες καί την έκδοση τριών ειδικών εκδόσεων αφιερωμένων στο αντιπολεμικό κίνημα η Εργατική Δημοκρατία κυκλοφορεί ξανά σε νέο σχήμα και με νέα μορφή. Σήμερα υπάρχει η ανάγκη τόσο για μια εφημερίδα όσο και για ένα περιοδικό. Με τη νέα αυτή μορφή θα προσπαθήσουμε να καλύψουμε και τις δύο αυτές ανάγκες αφού οι δυνατότητες μας αυτή τη στιγμή δεν μας επιτρέπουν να έχουμε και τα δύο. Για την ώρα θα κυκλοφορούμε κάθε δυο μήνες. Θα θέλαμε να έχουμε και τη δική σας συνδρομή σε αυτή τη προσπάθεια . Στείλτε μας τα σχόλια σας γι αυτή την άλλαγη, ή τις απόψεις σας για κάποιο απο τα θέματα που καταπιανόμαστε ή για μια δικιά σας εμπειρία ή ακόμη και για κάτι άλλο που έσεις θεωρείται σημαντικό. Γραφτείτε συνδρομητές ή δωρήστε μια συνδρομή σε ένα φίλο σας

Τα κέρδη πάνε στους εργολάβους και η υγεία μας στα ΧΥΤΥ

Δεν θα γίνει τελικά παγκοινοτική συνέλευση στα Λύμπια για να αποφασίσουν οι κάτοικοι αν θα αποδεχθούν την πρόταση του υπουργείου εσωτερικών για τις αλλαγές στην τοποθεσία του Χώρου Υγειονομικής Ταφής Υπολοίπων. Την ακύρωση της συνέλευσης αποφάσισε το κοινοτικό συμβούλιο και οι τοπικοί παράγοντες των κομμάτων που φαίνεται ότι δεν πιστεύουν ότι η συμφωνία που έκαμαν με το υπουργείο θα ικανοποιήσει τους κατοίκους του χωριού. Έτσι το ζήτημα της κατασκευής του χώρου υγειονομικής ταφής υπολειμμάτων για την επαρχία Λάρνακας και Αμμοχώστου θα κλείσει ουσιαστικά με τον τρόπο που έχει προτείνει η κυβέρνηση.

Για χρόνια κράτησε η αντιπαράθεση κατοίκων και κυβέρνησης για την τοποθεσία που θα κατασκευαστεί το ΧΥΤΥ. Οι κάτοικοι ζητούσαν να φύγει εντελώς το έργο από την περιοχή τους αλλά το μόνο που «έδωσε» η κυβέρνηση ήταν να αλλάξει το όνομα του έργου από ΧΥΤΑ (Αλφα για απόβλητα) σε ΧΥΤΥ (Υψιλον για υπόλοιπα).

Όταν οι κάτοικοι των Λυμπιών ξεκίνησαν το πρωί της Τρίτης 17/4 για να διαμαρτυρηθούν στο σημείο όπου ξεκινούσαν οι εργασίες για το ΧΥΤΥ, σίγουρα δεν περίμεναν την απρόκλητη επίθεση από την ΜΜΑΔ που με δακρυγόνα και συλλήψεις προσπάθησε να τους διαλύσει. Ο κοινοτάρχης κατήγγειλε την προσπάθεια να ξεκινήσει το έργα νυχτιάτικα, στις 2 το πρωί, και μίλησε για «εμπαιγμό από όλους ότι δεν θα γίνει κάτι» χωρίς την συμφωνία των κατοίκων δηλώνοντας ότι η κοινότητα δεν θα επέτρεπε να ξεκινήσουν τα έργα.

Η επίθεση της αστυνομίας ήταν το γεγονός που πυροδότησε το θυμό των διαμαρτυρόμενων που ξέσπασαν στο αδύνατο σημείο, τον αυτοκινητόδρομο και τες αερογέφυρες έξω από το χωριό, που είχαν μείνει αφρούρητα γεμίζοντας το οδόστρωμα με πέτρες και πυρπολώντας δύο εγκαταλειμμένα αυτοκίνητα που έριξαν από την αερογέφυρα.

Πρόκειται για την μεγαλύτερη έκρηξη δυσαρέσκειας από την εποχή που οι κάτοικοι της περιοχής της Σολέας εξεγέρθηκαν ενάντια στον παραγκωνισμό του αρχιμανδρίτη Παγκράτιου από τον αρχιεπίσκοπο για την θέση του μητροπολίτη Μόρφου και συγκρούστηκαν με την αστυνομία έξω από την αρχιεπισκοπή.

Όλα τα κόμματα και οι παράγοντες έτρεξαν να καταδικάσουν τες εκδηλώσεις των διαμαρτυρόμενων και την συμμετοχή παιδιών σ' αυτές κατηγορώντας τους ότι δεν σκέφτονται τους υπόλοιπους πολίτες που χρησιμοποιούν τον αυτοκινητόδρομο. Η διαμαρτυρία κράτησε ολόκληρη την ημέρα και ο αυτοκινητόδρομος έμεινε κλειστός μέχρι αργά την νύχτα.

Οι κάτοικοι των Λυμπιών είχαν απόλυτο δίκαιο στην διαμαρτυρία και την απαίτηση τους να μην γίνει το ΧΥΤΥ κοντά στο χωριό τους και ο κυριότερος λόγος γι' αυτό είναι μια σειρά από έργα που έχουν γίνει και κατέληξαν μέσα από κακοδιαχείριση, περικοπές και σκάνδαλα να είναι πηγές ενόχλησης και κίνδυνος για την υγεία των ανθρώπων που κατοικούν κοντά.

Το έργο του ΧΥΤΥ θα στοιχήσει πάνω από 100 εκατομμύρια λίρες και κρίνοντας από το παρελθόν των μεγάλων έργων το μόνο σίγουρο είναι ότι κάποιοι θα κάμουν μεγάλα κέρδη. Έχει στηθεί το σκηνικό για μεγάλο φαγοπότι από τα έργα αυτά πού υποτίθεται θα διαχειριστούν την ανάγκη για υγιεινή και οικολογική διαχείριση των σκουπιδιών.Ο κυριότερος λόγος για αυτή την κατάληξη είναι η ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών κοινής ωφέλειας που αφορούν την υγεία μας όπως το μάζεμα και η διαχείριση των σκουπιδιών.

Το κόστος για τις κοινότητες που χρησιμοποιούν το ΧΥΤΑ στην Πάφο εκτοξεύεται στα ύψη καθώς οι ιδιώτες εργολάβοι κάμουν τεράστια κέρδη.

Στην περιοχή του ΧΥΤΥ της Κόσιη για παράδειγμα υπάρχουν ανοικτές δεξαμενές λυμάτων που έπρεπε, σύμφωνα με τις υποσχέσεις των αρμόδιων, να έχουν κλείσει εδώ και 10 σχεδόν χρόνια.

Η ιδιωτική εταιρεία που έχει αναλάβει τη περισυλλογή και καύση νεκρών ζώων που εκτρέφονται για ανθρώπινη κατανάλωση δεν μπορεί να ανταποκριθεί με αποτέλεσμα τα κουφάρια να μένουν στις φάρμες δημιουργώντας τρομερή δυσωδία.

Ο αποτεφρωτήρας των κτηνιατρικών υπηρεσιών στην Αγλαντζία έκλεισε γιατί προκαλούσε προβλήματα στην υγεία των κατοίκων και ρύπανσης του περιβάλλοντος.

Το κεντρικό σφαγείο στην Κοφίνου μολύνει με τα λύματα του το νερό της περιοχής με αποτέλεσμα κτηνοτρόφοι να καταγγέλλουν θανάτους ζώων τους που πίνουν αυτό το νερό.

Γι' αυτό και οι υποσχέσεις της κυβέρνησης ότι το συγκεκριμένο έργο θα ανταποκρίνεται όχι μόνο στην ανάγκη για μάζεμα των σκυβάλων στις επαρχίες Λάρνακας και Αμμοχώστου αλλά και δεν θα αποτελεί κίνδυνο για την υγεία των ανθρώπων στην περιοχή ακούγονται ψεύτικες στα αυτιά των κατοίκων των Λυμπιών. Μπορεί να υπάρχει η τεχνολογική δυνατότητα για κάτι τέτοιο αλλά η αξιοπιστία των κυβερνώντων, αυτών και των προηγούμενων, μετά από τόσα σκάνδαλα δεν επιτρέπει σε κανένα να ζητήσει από τους κατοίκους των Λυμπιών να δεχτούν αυτό το έργο.

Σταύρος Σιδεράς

Τρία χρόνια μετά τα δημοψηφίσματα
Μόνο μια αριστερά του διεθνισμού μπορεί να δώσει διέξοδο

Τρία χρόνια μετά τα δημοψηφίσματα για το σχέδιο Ανάν, το φάντασμα του πλανάται πάνω από την Κύπρο και στοιχειώνει τόσο τους υποστηριχτές του όσο και τους αντιπάλους του. Οι μεν πρώτοι θεωρούν ότι έχει χαθεί η πιο σημαντική ευκαιρία για «λύση» του Κυπριακού οι δεύτεροι θεωρούν ότι με την απόρριψη του σωθήκαμε από μια μεγάλη καταστροφή.

Τρία χρόνια μετά τα δημοψηφίσματα η πόλωση για το ναι ή το όχι στο σχέδιο Ανάν συνεχίζει να είναι κυρίαρχη μέσα στους ελληνοκύπριους. Τα πάντα σχεδόν ορίζονται γύρο από το ναι και το όχι. Οι συμμαχίες στις ευρωεκλογές ορίστηκαν από αυτό, τα αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών σε σημαντικό βαθμό κρίθηκαν από αυτό, οι διεργασίες για τις προεδρικές επηρεάζονται από αυτό.

Σίγουρα ούτε σωθήκαμε, ούτε καταστραφήκαμε από τα αποτελέσματα των δημοψηφισμάτων. Η συνέχιση όμως αυτής της πόλωσης, ιδιαίτερα ανάμεσα στους αριστερούς και κυρίως τους πέραν του ΑΚΕΛ υποστηριχτές της επαναπροσέγγισης είναι καταστροφική γιατί εμποδίζει την κοινή δράση και την προοπτική για το κτίσιμο ενός μαζικού κινήματος με διεθνιστικό προσανατολισμό που να μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις.

Η συντήρηση αυτής της πόλωσης στηρίζεται πάνω σε μια σειρά από λανθασμένους συλλογισμούς και επιχειρήματα.

Το ναι ήταν διεθνιστικό;

Πρώτον, ότι το ναι στα δημοψηφίσματα ήταν εξ ορισμού διεθνιστικό και το όχι εξ ορισμού εθνικιστικό. Αυτό είναι «εξ ορισμού» προβληματικό γιατί μέσα στους διεθνιστές θα πρέπει να κατατάξουμε τους Μπους και Μπλέρ και πολλούς άλλους ιμπεριαλιστές που προσπαθούσαν να μας εκβιάσουν να δεχτούμε το σχέδιο τους. Θα έπρεπε ακόμη να κατατάξουμε πραξικοπηματίες όπως τον Πουργουρίδη, τον Παναγιώτη Δημητρίου και πολλούς άλλους ακροδεξιούς που βρίσκονται στο Συναγερμό.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πολλοί από εκείνους που ψήφισαν ναι στο σχέδιο Ανάν, κυρίως αριστεροί, το έκαναν γιατί ήθελαν επιτέλους να υπάρξει μια διευθέτηση, να υπάρξει ειρήνη στη Κύπρο και είχαν την εντύπωση ότι ένα σχέδιο λύσης έστω και με προβλήματα θα μπορούσε να είναι μια καλή αρχή προς αυτή τη κατεύθυνση. Η μεγάλη μάζα όμως αυτών που ψήφισαν ναι, το έκανε για τελείως διαφορετικούς λόγους. Λειτούργησε με την μπακαλίσιμη λογική όπως αυτή εκφράζεται από την λαϊκή ρήση, «κάλιο 5 και στο χέρι παρά 10 και καρτέρει». Είναι μια λογική που προσπαθεί να εξασφαλίσει όσα περισσότερα μπορεί για λογαριασμό της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης και ελπίζει ότι στο μέλλον θα μπορέσει με αλλαγές να πάρει και άλλα. Αυτό έκανε ο Αναστασιάδης και το κόμμα του. Γι αυτό και η κριτική τους στον Παπαδόπουλο είναι συνέχεια ότι

απορρίψατε το σχέδιο Αναν και τώρα χάνουμε περισσότερα, οι τουρκοκύπριοι χτίζουν στις ελληνοκυπριακές περιουσίες, κερδίζουν περισσότερη αναγνώριση, κινδυνεύουμε να πάρουν το απευθείας εμπόριο και άλλα. Δεν είναι τυχαίο ότι χρησιμοποιούν τη δήλωση που έκανε ο Ντεκτάς στη συνέντευξη του στον Πολίτη ότι «*οι τουρκοκύπριοι σώθηκαν το 2004 εξαιτίας του όχι του Παπαδόπουλου*» για να δείξουν ότι οι επιλογές της κυβέρνησης είναι καταστροφικές. Αν ήταν διεθνιστές θα έπρεπε να χαίρονται που οι τουρκοκύπριοι ευημερούν ή που σώθηκαν (αν σώθηκαν όπως λέει ο Ντεκτάς) και όχι να στεναχωριούνται. Δεν μπορούμε να θεωρούμε καταστροφή το ότι κτίζουν στο βορρά ή ότι κερδίζουν κάποια σημεία στο διπλωματικό παζάρι. Στη πραγματικότητα το ναι του Αναστασιάδη ξεκινά από την ίδια αφετηρία με το όχι του Παπαδόπουλου. Θέλουν και οι δυο το καλύτερο για τον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό. Η διαφορά τους είναι ότι ο Αναστασιάδης που εκπροσωπεί το μεγάλο και ισχυρό κεφάλαιο πιστεύει ότι μπορεί ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός να κάνει ένα συμβιβασμό με τους τουρκοκύπριους και να βγει κερδισμένος στο τέλος εξαιτίας της ηγεμονικής οικονομικής και πολιτικής θέσης που έχει στο νησί και γενικότερα στην περιοχή. Αντίθετα ο Παπαδόπουλος που εκφράζει το μικρομεσαίο κεφάλαιο και τους μικροαστούς φοβάται ότι σε μια τέτοια διευθέτηση οι μικρομεσαίοι θα πληρώσουν τη νύφη και οι μικροαστοί θα είναι δυσαρεστημένοι από μια μη καθαρή ελληνοκυπριακή διευθέτηση. Γι' αυτό και προτιμά να μην υπογράψει καμιά συμφωνία τώρα και να περιμένει στο μέλλον μια καλύτερη διεθνή συγκυρία για να εξασφαλίσει κάτι καλύτερο, ή τουλάχιστον να διατηρήσει τα σημερινά κεκτημένα. Μια τέτοια συγκυρία

περίμεναν ότι θα ήταν η ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε..

Είναι χαρακτηριστικό ότι παρά τις διαφωνίες τους στη τακτική που χρειάζεται να ακολουθήσουν στο κυπριακό, συμφωνούν απόλυτα στον τελικό στρατηγικό στόχο που είναι να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Γι αυτό και όλοι τους, τόσο ο Παπαδόπουλος και μαζί του ο Χριστόφιας όσο και ο Αναστασιάδης δεν έχουν κανένα πρόβλημα να συμπορευτούν με τους ιμπεριαλιστές και να τους δώσουν ότι ζητήσουν για να εξασφαλίσουν αυτά τα συμφέροντα.

Εθνικιστικό όχι;

Από την άλλη βέβαια πολλοί από αυτούς που ψήφισαν όχι στο δημοψήφισμα το έκαναν πράγματι για εθνικιστικούς λόγους. Ήθελαν μια διευθέτηση πιο κοντά στις ελληνοκυπριακές επιδιώξεις όπως και ο Παπαδόπουλος. Το ΑΚΕΛ που αρχικά μάσησε κάποια επιχειρήματα περί ασφάλειας και εγγυήσεων στο τέλος έχει ταυτιστεί με τον Παπαδόπουλο.

Πολλοί όμως από αυτούς που ψήφισαν όχι, δεν το έκαναν για τους ίδιους εθνικιστικούς λόγους αλλά γιατί δεν είχαν καμιά εμπιστοσύνη ούτε σε αυτούς που θα υπόγραφαν τη συμφωνία ούτε σε αυτούς που την έκαναν και θα επέβλεπαν την τήρηση της. Η εμπειρία από προηγούμενες συμφωνίες έδειξε ότι δύο ανταγωνιστικές άρχουσες τάξεις ότι και να συμφωνούν, η κάθε μια έχει την δική της κρυφή ατζέντα. Οι συμφωνίες της Ζηρίχης και το σύνταγμα του '60 κατέρρευσε γιατί η κάθε πλευρά προσπαθούσε να το ερμηνεύσει με τα δικά της κριτήρια και με βάση τα δικά της συμφέροντα. Κάθε ασάφεια γίνονταν κέντρο σύγκρουσης και αντιπαράθεσης. Η συμφωνία για τους χωριστούς δήμους για παράδειγμα άφηνε ασαφή τα κριτήρια με τα οποία θα ορίζονταν τα όρια των τ/κ δήμων για να καθοριστούν με κατοπινή συμφωνία. Ο Μακάριος πρότεινε αρχικά να ισχύσουν οι χωριστοί δήμοι εκεί που υπήρχε αποκλειστικά τουρκοκυπριακός πληθυσμός, κάτι που δεν υπήρχε πουθενά τότε. Αργότερα επειδή φοβήθηκε ότι θα μπορούσαν να γίνουν μετακινήσεις τουρκοκυπρίων και να ισχύσει αυτή η πρόνοια, πρότεινε να εφαρμοστούν οι χωριστοί δήμοι εκεί που υπήρχε αποκλειστικά τουρκοκυπριακή ιδιοκτησία, κάτι που στην πράξη δεν υπήρχε πουθενά και έτσι απέκλειε την εφαρμογή αυτής της συμφωνίας. Παρά το ότι υπήρχε χρονοδιάγραμμα 4 χρόνων για επανεξέταση αυτής της διάταξης ο Μακάριος πριν περάσουν τα τέσσερα χρόνια είχε λύσει το πρόβλημα καταργώντας τους δήμους και δημιουργώντας Συμβούλια Βελτιώσεως παρά τις αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων.

Αυτοί που θα εφάρμοζαν τη νέα συμφωνία αν περνούσε το σχέδιο Αναν δεν ήταν απλά οι εκπρόσωποι των ίδιων αρχουσών τάξεων αλλά και τα ίδια πρόσωπα, Παπαδόπουλος, Κληρίδης, Ντεκτάς. Πως μπορούσε ο κόσμος να πιστέψει ότι δεν θα είχαμε επανάληψη του θλιβερού παρελθόντος με τις συγκρούσεις τους πολέμους και τις σφαγές; Ακόμη και οι εγγυητές αυτών των συμφωνιών θα ήταν οι ίδιες «μητέρες πατρίδες» με το βρώμικο παρελθόν που κουβαλούν ενώ οι ψηλοί επιδιαιτητές θα ήταν οι Αγγλοαμερικανοί που ήταν βουτηγμένοι ως το λαιμό στο αίμα εκατοντάδων χιλιάδων αθώων Ιρακινών, Αφγανών, και Παλαιστινίων. Πολύ σωστά και δικαιολογημένα πολύς κόσμος ήταν καχύποπτος και δεν ήθελε να ψηφίσει ένα σχέδιο που είχε τόσες ασάφειες για τα προβλήματα που απασχολούσαν τον ίδιο, δικαίωμα επιστροφής, ελεύθερη διακίνηση, περιουσίες, αποζημιώσεις και άλλα, ενώ ταυτόχρονα έδινε με εκπληκτική σαφήνεια τόσα δικαιώματα στους ιμπεριαλιστές, να έχουν τις βάσεις τους και να χρησιμοποιούν το νησί για τις εξορμήσεις τους στην περιοχή.

Οι συμφωνίες

Τα τρία χρόνια που πέρασαν από τότε μέχρι σήμερα επιβεβαίωσαν με τον καλύτερο τρόπο πόσο δικαιολογημένες ήταν οι ανησυχίες αυτού του κόσμου. Μια σειρά συμφωνίες που έγιναν αυτό το διάστημα, είτε με τη συνεργασία των ΗΕ είτε της Ε.Ε. όχι μόνο δεν εφαρμόστηκαν αλλά έγιναν και αιτία προστριβών και κόντεψαν να οδηγήσουν ακόμη και σε θερμό επεισόδιο όπως στην περίπτωση του ανοίγματος της Λήδρας και τη κατασκευή της γέφυρας.

Είναι φανερό ότι οι προτεραιότητες της κάθε πλευράς, της κάθε άρχουσας τάξης που εμπλέκεται ή επεμβαίνει στο κυπριακό είναι πολύ διαφορετικές από αυτά που δηλώνει. Γι αυτό και καμιά από τις συμφωνίες που έγιναν δεν μπόρεσε να προχωρήσει, όπως η συμφωνία για τη Λήδρας και το άνοιγμα άλλων οδοφραγμάτων ή τα λεγόμενα «μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης», ή η συμφωνία της 8ης Ιούλη. Στην πραγματικότητα η κάθε πλευρά προσπαθεί να κερδίσει πόντους στο διπλωματικό παζάρι παρά να βοηθήσει στην επίτευξη και την εφαρμογή μιας συμβιβαστικής διευθέτησης.

Κανείς δεν μπορεί να πει ότι για αυτή τη κατάσταση φταίει ο ένας μόνο ή ο άλλος. Φταίνε και οι δύο πλευρές. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι ο Παπαδόπουλος είναι χειρότερος από τον Ταλάτ ή το ανάποδο παρά το ότι ο ένας ήταν ένθερμος οπαδός του ναι στα δημοψηφίσματα και ο άλλος ένθερμος οπαδός του όχι.

Αυτή τη πραγματικότητα σήμερα την βλέπουν πολλοί περισσότεροι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι από ότι πριν τρία χρόνια και αποτελεί την καλύτερη βάση για να μπορέσουμε να πάμε ένα βήμα πάρα κάτω. Χρειάζεται όμως να δούμε και τι άλλο έφταιξε για να φτάσουμε σήμερα να ζούμε σε ένα κλίμα ψυχροπολεμικής έντασης, ανταγωνισμού και ανόδου του εθνικισμού και στις δυο πλευρές.

Το κύμα επαναπροσέγγισης του 2003

Αν υπάρχει κάτι που ήταν καταστροφή για την αριστερά και στις δυο πλευρές δεν ήταν το αποτέλεσμα των δημοψηφισμάτων αλλά η αδυναμία της να αξιοποιήσει το ρήγμα που εμφανίστηκε στον εθνικισμό με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων τον Απρίλη του 2003. Μετά το άνοιγμα των συνόρων γίναμε μάρτυρες ενός εκπληκτικού κινήματος φιλειρηνικής διάθεσης και συμφιλίωσης. Δεκάδες χιλιάδες απλοί άνθρωποι Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, παρά και ενάντια στη θέληση της επίσημης πολιτικής ηγεσίας τους, πέρασαν στην άλλη πλευρά για να επισκεφτούν τα σπίτια τους και να συναντήσουν τους άγνωστους ως χθες «εχθρούς» τους.

Εκεί αντί να βρουν βλοσυρούς «εχθρούς» βρήκαν ανοιχτές πόρτες και τραπέζια στρωμένα να τους περιμένουν σε ένα φανταστικό πανηγύρι ειρήνης, συμφιλίωσης και αλληλεγγύης. Κουβέντιασαν ήσυχα

Το μεγάλο ρεύμα φιλειρηνικής διάθεσης και συμφιλίωσης του 2003 μπορεί να πέρασε ανεκμετάλλευτο αλλά άφησε πίσω του χιλιάδες νέους υποστηριχτές της επαναπροσέγγισης.

και απλά και έδωσαν τις δικές τους λύσεις σε πολλά προβλήματα. Κάλεσαν τους παλιούς ιδιοκτήτες των σπιτιών τους να έλθουν και να ζήσουν μαζί. Να κτίσουν δίπλα ή να μεγαλώσουν το παλιό σπίτι και να ζήσουν όλοι αρμονικά. Ξεχείλωσαν τα όρια και ξεπέρασαν τις απαγορεύσεις που έβαζαν οι επίσημες αρχές των δύο πλευρών. Όλοι γίναμε μάρτυρες σε εκπληκτικές ιστορίες όπως την τουρκοκύπρια που πρόσφερε τα κοσμήματα που βρήκε σπίτι της στην ελληνοκύπρια που τα είχε αφήσει το '74 ή τον ελληνοκύπριο που φιλοξένησε στο σπίτι του στο νότο τον Τούρκο «έποικο» που έμενε στο σπίτι του στο βορρά με αποτέλεσμα να βρεθούν και οι δυο κατηγορούμενοι στα δικαστήρια και των δυο πλευρών.

Νέες σχέσεις φιλίας και συνεργασίας άρχισαν να αναπτύσσονται με εκπληκτική ταχύτητα σε πολλά επίπεδα, οικογενειακό, κοινωνικό, επαγγελματικό, πολιτικό. Πολλές από αυτές τις σχέσεις κρατούν μέχρι σήμερα παρά τις τεράστιες δυσκολίες που υπάρχουν τα τελευταία τρία χρόνια.

Δυστυχώς η αριστερά αντί να αρπάξει την ευκαιρία και να χρησιμοποιήσει αυτό το κύμα και να το μετατρέψει σε ένα μαζικό κίνημα επαναπροσέγγισης προσπάθησε να το εντάξει μέσα στις πολιτικές φιλοδοξίες και επιδιώξεις της πλευρά της. Έτσι αυτό το κίνημα προσανατολίστηκε από την αρχή να κοιτάζει προς τους διεθνείς παράγοντες, τη διεθνή διπλωματία, την Ε.Ε. αντί να στηριχτεί στη δράση από τα κάτω για να κτίσει γέφυρες φιλίας που ενώνουν τους απλούς ανθρώπους. Κάποιες προσπάθειες που έγιναν από μικρές ομάδες όπως την Εργατική Δημοκρατία, την νεολαία του κόμματος Νέα Κύπρος, το πολιτιστικό κέντρο Μπάρακα και άλλους, με κοινές εκδηλώσεις όπως κοινά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα των πολέμων στην Κύπρο, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους, δικοινοτικά κάμπινγκ, αντιπολεμικές διαδηλώσεις και άλλα έμειναν στο περιθώριο γιατί ο περισσότερος κόσμος όπως και η αριστερά και στις δυο πλευρές κοίταζε προς τα Η.Ε. την Ε.Ε. και τους νέους ηγέτες Παπαδόπουλο και Ταλάτ αντί στο κίνημα από τα κάτω.

Ήταν μια ιστορική ευκαιρία μέσα από την οποία μπορούσε να αναδειχθεί ένας νέος παράγοντας που να παίξει καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις, ένα μαζικό κίνημα επαναπροσέγγισης και στις δυο πλευρές. Ένα κίνημα που να μπορεί να επιβάλει τους δικούς του όρους σε μια διευθέτηση μακριά από τα παζάρια με τους ιμπεριαλιστές, τα πισώπλατα κτυπήματα, τις διπλωματικές μανούβρες των αρχουσών τάξεων, τις απειλές και τους εκβιασμούς. Ένα κίνημα που θα ήταν και η μοναδική αξιόπιστη εγγύηση ότι μια τέτοια διευθέτηση θα λειτουργούσε. Ένα κίνημα που θα το έβρισκε μπροστά του ο κάθε νέος επίδοξος Μακάριος ή Ντεκτάς.

Δυστυχώς η μεγάλη ευκαιρία για την αριστερά πέρασε και χάθηκε. Όπως σε κάθε ιστορική στιγμή που τα πράγματα κινούνται προς τα μπρος, και βγαίνουν στο προσκήνιο δυνάμεις της κοινωνίας από τα κάτω, αν δεν βρουν διέξοδο προς τα αριστερά θα πισωγυρίσουν σε χειρότερες καταστάσεις απ' ότι ήταν πριν έτσι και σε αυτή την περίπτωση τα πράγματα έγιναν χειρότερα από πριν. Η αιτία δεν είναι βέβαια η απόρριψη του σχεδίου Ανάν όπως θα έλεγαν εύκολα κάποιοι από τους υποστηρικτές του. Αντίθετα το σχέδιο Ανάν ήταν μια τροχοπέδη γι αυτό το κίνημα που είχε ξεχειλώσει όλα τα όρια ανοχής, εμπιστοσύνης και συμφιλίωσης που αποδέχονταν οι ηγέτες των δύο πλευρών. Το ίδιο το σχέδιο έβαζε δικά του όρια, ποσοστώσεις, όρους, προϋποθέσεις και χρονοδιαγράμματα για το πώς θα επιστρέψουν, πότε και ποιοι στα χωριά τους, πως θα λυθεί το πρόβλημα των περιουσιών και άλλα. Σημασία για τον Ανάν και τους Αμερικανούς επιδιαιτητές δεν είχε το τι έλεγαν οι απλοί άνθρωποι αλλά οι αναγκαίες «ισορροπίες» για τις άρχουσες τάξεις. Το σχέδιο Ανάν

Το πρωτο δικοινοτικό μνημόσυνο για τα αθώα θύματα των πολέμων στη Κύπρο τον Ιούλη του 2003. Ηταν μια σημαντική προτωβουλία που δυστυχώς δεν υποστηρίχτηκε απο την υπόλοιπη αριστερά

ήταν διαποτισμένο από πάνω μέχρι κάτω με διαιρετικές διατάξεις που έσπρωχναν τον κόσμο να οχυρωθεί εθνικά μέσα στη δική του κοινότητα. Ενίσχυε έτσι τα τείχη του εθνικισμού που μετά τις 23 του Απρίλη έπαθαν μια μεγάλη ρωγμή.

Κίνημα από τα κάτω

Το μεγάλο ρήγμα του 2003 μπορεί να έκλεισε και οι εθνικιστές μπορούσαν τώρα να πάρουν πίσω το αίμα τους πατώντας πάνω στον ανταγωνισμό και την ψυχροπολεμική πολιτική που ακολούθησαν οι ηγεσίες των δυο πλευρών, αλλά κάτι έμεινε από το μεγάλο εκείνο ρεύμα. □φησε πίσω του χιλιάδες υποστηρικτές της επαναπροσέγγισης και στις δυο πλευρές που σήμερα μπορεί να είναι απογοητευμένοι και αποτραβηγμένοι από την πολιτική δράση αλλά είναι σίγουρο ότι αν υπάρξει ξανά η ευκαιρία θα είναι εκεί.

Εκείνο που χρειάζεται είναι οι αγωνιστές της επαναπροσέγγισης να ξεπεράσουν την πόλωση ανάμεσα στο ναι και το όχι και να συντονίσουν την δράση τους και να βάλουν μπροστά τη προοπτική για τη δημιουργία ενός μαζικού κινήματος επαναπροσέγγισης από τα κάτω. Να πάρουμε κοινές πρωτοβουλίες για κοινές εκδηλώσεις για τα αθώα θύματα των πολέμων στην Κύπρο, Έλληνες και Τούρκους, για το άνοιγμα της Λήδρας και άλλων οδοφραγμάτων, να οργανώσουμε μια κοινή πλατφόρμα οργανώσεων και ακτιβιστών και από τις δυο πλευρές, να επεξεργαστούμε και να προβάλουμε κοινές θέσεις για τις βασικές αρχές διευθέτησης του Κυπριακού. Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο □ Κύπρος που είναι μια δικοινοτική πλατφόρμα με σημαντική δράση ενάντια στον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον πόλεμο, μπορεί να αποτελέσει μια σημαντική αφετηρία γι' αυτό.

Η διάθεση υπάρχει. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα όχι μόνο από το κύμα φιλειρηνικής διάθεσης και συμφιλίωσης που ζήσαμε το 2003 αλλά και από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις ενάντια στις επιθέσεις των φασιστών σε τουρκοκύπριους μαθητές, τις διαδηλώσεις για το άνοιγμα της Λήδρας και τις κοινές αντιπολεμικές εκδηλώσεις. Σήμερα έχουμε προχωρήσει ένα βήμα ακόμα πάρα κάτω και δεν θα χρειαστεί να αρχίσουμε από το πουθενά. Έχουν έλθει στο προσκήνιο τα «κατορθώματα» των εθνικιστών και των δύο πλευρών μέσα από το βιβλίο της Σεβγκιούλ, το ντοκιμαντέρ του Αγκαστινιώτη, τις ταινίες του Πανίκου Χρυσάνθου, τις αποκαλύψεις των ομαδικών τάφων και τις εκταφές των λειψάνων και στις δύο πλευρές. Σήμερα πια γνωρίζει για αυτά πολύς περισσότερος κόσμος απ' ότι πριν μερικά χρόνια που περιορίζονταν σε ελάχιστους διεθνιστές που έδιναν απελπιστικά μόνοι την κόντρα με τον επίσημο εθνικισμό και στις δυο πλευρές.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι όπως και όλοι αυτοί που μέσα στο ΑΚΕΛ δίνουν σήμερα τη μάχη για να βάλει υποψηφιότητα ο Χριστόφιας γιατί δεν θέλουν για άλλη μια πενταετία τον απορριπτικό Τάσσο μπορούμε και πρέπει να βρεθούμε στο ίδιο χαράκωμα με το σύνθημα: «*Τάσσο Ταλάτ ακούστε το καλά – στην Κύπρο την ειρήνη κανείς δεν σταματά*»

Αυτή είναι η ιστορική πρόκληση που υπάρχει μπροστά μας, και σε αυτή την πρόκληση είναι που πρέπει να ανταποκριθούμε.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Η φασιστική απειλή και πώς αντιμετωπίζεται

Η Ευρώπη μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο βρισκόταν σε επαναστατική περίοδο. Στη Ρωσία έγινε η πρώτη επιτυχημένη σοσιαλιστική επανάσταση που έφερε στην εξουσία τους Μπολσεβίκους. Σε χώρες όπως η Γερμανία, Βρετανία, Πολωνία, Γαλλία, Ιταλία και πολλές άλλες, οι εργάτες απαιτούσαν να γίνουν αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, κατέβαιναν σε διαδηλώσεις και απεργίες, έκαναν καταλήψεις εργοστασίων δημιουργώντας ακόμα και εργοστασιακά συμβούλια ('σοβιέτ').

Ο ιταλός επαναστάτης Αντόνιο Γκράμσι περιέγραψε τον φασισμό και το κοινωνικό σύστημα που προκύπτει σαν αποτέλεσμα εκείνων των συνθηκών όπου από τη μια, η παλιά κοινωνία και ο τρόπος ζωής δεν μπορούν να συνεχίσουν να υπάρχουν κι από την άλλη, η καινούρια κοινωνία αδυνατεί να θεμελιωθεί. Πρώτα στην Ιταλία, μετά στην Γερμανία και στη συνέχεια στην Ισπανία, Ελλάδα και άλλες χώρες, ο φασισμός άρχισε ν' απλώνεται ενώ την ίδια στιγμή ο καπιταλισμός επιχειρούσε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να διατηρηθεί στη ζωή αποκαλύπτοντας την πιο βίαιη μορφή του. Σε ορισμένες χώρες αναπτύχθηκαν μεγάλα φασιστικά κινήματα τα οποία κατάφεραν να τσακίσουν όλες τις οργανώσεις των εργαζομένων, εργατικά κόμματα και συντεχνίες, και να εγκατασταθούν στην κυβέρνηση.

Στην Κύπρο σήμερα η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική. Υπάρχουν δύο μικρές οργανώσεις στη νότια Κύπρο τις οποίες μπορούμε να χαρακτηρίσουμε φασιστικές, η «Χρυσή Αυγή» και η ΕΦΕΝ (Εθνική Φωνή Ελληνόψυχων Νέων) ενώ στο Βορρά υπάρχει η οργάνωση των «Γκρίζων Λύκων» και η «Τουρκική Ταξιαρχία Εκδίκησης» (ΤΙΤ). Για πολλά χρόνια η άρχουσα τάξη στην Κύπρο δεν είχε ανάγκη από φασιστικές οργανώσεις μιας και αυτό τον κοινωνικό ρόλο τον εξυπηρετούσαν οι εθνικιστικές, και σοβινιστικές οργανώσεις όπως η ΕΟΚΑ, ΕΟΚΑ Β', η ΒΟΛΚΑΝ και ΤΜΤ. Η άρχουσα τάξη συμμερίζονταν την ιδεολογία του εθνικισμού, σοβινισμού και ρατσισμού των οργανώσεων αυτών που ο ρόλος τους ήταν να τρομοκρατούν τους εργαζόμενους και τις αριστερές οργανώσεις μέσα στις δύο κοινότητες.

Μια από τις πρώτες οργανωμένες παρεμβάσεις των ακροδεξιών ήταν στην εκδήλωση της ΕΔΕΚ–ΔΗΚΟ στο Λήδρα Πάλας στις 20 Ιουλίου 2006. Χρησιμοποίησαν το εθνικιστικό κλίμα της εκδήλωσης για να κάνουν την επίσημη παρουσία τους.

Η τουρκοκύπρια Σεβγκιούλ Ουλούνταγ λόγω της δημοσιογραφική της έρευνας για τους αγνοούμενους απειλήθηκε επανειλημμένα από φασιστικές οργανώσεις στο βορρά. Όταν έγραψε για τους ομαδικούς τάφους και δολοφονίες Ε/κ στο Τρίκωμο οι «Γκρίζοι Λύκοι» εξαγριώθηκαν. Στην Σεβγκιούλ επιτέθηκαν και προπηλάκισαν οι «Γαλάζιοι Λύκοι», Ε/κ φασίστες στο οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας. Το περιστατικό έγινε μπροστά σε ε/κ αστυνομικούς οι οποίοι δεν έκαναν τίποτα για να σταματήσουν τους φασίστες. Επίσης στην Αμμόχωστο οι Γκρίζοι Λύκοι επιτέθηκαν στον Τ/κ Μπαρίς του αριστερού περιοδικού «Cirkef». Ανάλογα

Ο ναζιστής "πατριώτης" μας χαιρετά

επεισόδια τραμπουκισμού είχαμε κι από τους 'δικούς' μας φασίστες όπως ήταν η επίθεση και ο ξυλοδαρμός Τ/κ σε καφετερία στη Λευκωσία. Ακολούθησε το γνωστό επεισόδιο στην Αγγλική Σχολή πέρσι το Νοέμβριο όπου μέλη της ΕΦΕΝ εισέβαλαν οργανωμένα στη Σχολή και ξυλοκόπησαν τουρκοκύπριους μαθητές. Σε αυτή την περίπτωση ε/κ μαθητές έτρεξαν σε συμπαράσταση προς τους τ/κ συμμαθητές τους διώχνοντας τους φασίστες. Τον περασμένο Μάρτη είχαμε άλλα δυο επεισόδια. Με αφορμή το γκρέμισμα του τείχους στην οδό Λήδρας η 'Επιτροπή Για το ανοιγμα των Οδοφραγμάτων' διοργάνωσε μουσικοκαλλιτεχνική εκδήλωση (10/3/07) στο τέρμα της Λήδρας. Ενώ η εκδήλωση βρισκόταν σε εξέλιξη φασίστες της «Χρυσής Αυγής» και της «ΕΦΕΝ», προσπάθησαν να εισβάλουν στην εκδήλωση με γαλανόλευκες και λάβαρα με δικέφαλους, φωνάζοντας τα γνωστά τους συνθήματα «Καλός Τούρκος, νεκρός Τούρκος», η «Κύπρος είναι Ελληνική», «Δεν υπάρχει φιλία ελληνο–τουρκική όσο υπάρχει τούρκικη κατοχή» και χαιρετώντας ναζιστικά. Ήταν φανερό ότι η προσπάθεια τους ήταν να προκαλέσουν σύγκρουση και να διαλύσουν την εκδήλωση. Τα χαράματα της 31ης Μαρτίου οι φασίστες ζωγράφισαν σβάστικες και έγραψαν εθνικιστικά συνθήματα στην πόρτα και τους τείχους του οικήματος όπου στεγάζεται η ΚΙΣΑ (Κίνηση για Ισότητα, Στήριξη, Αντιρατσισμό). Αυτά είναι μερικά μόνο παραδείγματα από όσα έγιναν και δίνουν μια καλή εικόνα στο πια είναι η κατάσταση σήμερα.

Η απάντηση στην επίθεση στην Αγγλική Σχολή

Οι επαγγελματίες πολιτικοί μας υποστηρίζουν ότι είναι προτιμότερο να αγνοούμε τους φασίστες. Με το να ασχολούμαστε μαζί με περιθωριακούς και μικρές οργανώσεις, μας λένε, τους δίνουμε δημοσιότητα και προβολή, κάτι που τούς βοηθά να μεγαλώσουν. Άλλοι πάλι προβάλλουν το επιχείρημα ότι οι φασίστες είναι απλά μερικοί 'ανεγκέφαλοι' νεολαίοι υπονοώντας ότι σε μερικά χρόνια θα ξεπεράσουν αυτές τις ανοησίες. Είναι και το επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε από τον Παπαδόπουλο και Λιλλήκα πως με το να ασχολούμαστε με τους φασίστες αγνοούμε το πραγματικό μας πρόβλημα που είναι αυτό της κατοχής. Ζημιώνουμε το εθνικό μας θέμα, λένε, διότι οι ξένοι διπλωμάτες βλέπουν τα χάλια μας, κάτι που κάνει κακό στην εικόνα μας στο εξωτερικό. Ακόμα ένα επιχείρημα που ακούμε συχνά από τις εφημερίδες είναι ότι οι φασίστες είναι καλοί πατριώτες απλώς λίγο ακραίοι (λες και το πρόβλημα δεν είναι θέμα ποιότητας αλλά ποσότητας).

Για την άρχουσα τάξη, οι φασίστες είναι χρήσιμοι γιατί με τον ρατσισμό τους ρίχνουν την ευθύνη για την ανεργία και τα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα στους μετανάστες εργάτες και μακριά από το κεφάλαιο και τους εργοδότες. Αν χρειαστεί η άρχουσα τάξη είναι ικανή να προτιμήσει τους φασίστες στην κυβέρνηση αν δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να επιβιώσει το κεφάλαιο, όπως έγινε στη Γερμανία και τους Ναζί.

Όταν μιλάει ο Λιλλήκας, μας μιλά σαν αστός πολιτικός, όταν μιλάει ο Παπαδόπουλος, μας μιλά με την γλώσσα τους καπιταλισμού. Πολιτικοί όπως ο Λιλλήκας χρησιμοποιούν την εμφάνιση φασιστικών οργανώσεων όπως την «Χρυσή Αυγή» και ΕΦΕΝ και με άλλους τρόπους. Γίνονται ξαφνικά υποστηρικτές της ελευθερίας του λόγου ασκώντας φιλελεύθερη κριτική εξισώνοντας τους φασίστες με τους αντιφασίστες χαρακτηρίζοντάς τους αμφότερους σαν ακραίους. Μετά το επεισόδιο της Οδού Λήδρας ο Χριστόφιας (11.3.07) είπε: «Αυτοί που διαδηλώνουν υπέρ του ανοίγματος της Λήδρας, θα πρέπει να απευθύνονται στις κατοχικές αρχές». Ο Λιλλήκας πήγε ένα βήμα παρακάτω και έβαλε όλους σ' ένα καζάνι. Εμείς που καταπολεμάμε τους φασίστες όπως επίσης και οι φασίστες, είμαστε όλοι εξτρεμιστές, ενώ ο ίδιος είναι ο ανοικτόμυαλος που επιτρέπει την ελευθερία λόγου σε όλους, σε συνέντευξη του είπε: «Θα έλεγα ότι όσο κακό κάνει η μια ομάδα με σοβινιστικά και εθνικιστικά συνθήματα, άλλο τόσο κακό κάνει στο εξωτερικό η άλλη ομάδα η οποία εξισώνει το θύμα με το θύτη και έστω και άθελά της ουσιαστικά προσφέρει συγχωροχάρτι ή άλλοθι στην Τουρκία, στον τουρκικό στρατό και στην τουρκική αδιαλλαξία». Ο αρχισυντάκτης του «Φιλελεύθερου» Αριστος Μιχαηλίδης έφτασε στο σημείο να ονομάζει καθαρά 'νεοφασίστες' εκείνους που στην εκδήλωση της Λήδρας κόντραραν τους φασίστες. «Δεν ξέρω πια ποιοι είναι οι νεοφασίστες; – έγραψε στο άρθρο του ο Μιχαηλίδης – Οι δεκαπέντε ενοχλητικοί δεκαεξάχρονοι ή οι ψευδοήρωες με τα στραγάλια;». (Οι ψευδοήρωες με τα στραγάλια είναι αυτοί που πολεμάνε τους φασίστες).

Καλά θα έκανε ο Λιλλήκας να θυμηθεί τους στίχους του ποιήματος του πάστορα Μάρτιν Νιεμόλερ (Martin Niemφller).

«Πρώτα ήρθαν για τους κομμουνιστές, αλλά δεν διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν ήμουν κομμουνιστής.

Μετά ήρθαν για τους Εβραίους, αλλά δεν διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν ήμουν Εβραίος.

Μετά ήρθαν για τους συνδικαλιστές, αλλά δεν διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν ήμουν συνδικαλιστής.

Μετά ήρθαν για τους Καθολικούς, αλλά δεν διαμαρτυρήθηκα γιατί ήμουν προτεστάντης.

Μετά ήρθαν για μένα, αλλά δεν υπήρχε πια κανείς να διαμαρτυρηθεί...»

Μπορεί να μην αποτελεί σκοπό των φασιστών η ανατροπή του καπιταλισμού αλλά αντίθετα η διατήρησή του, αυτό όμως δεν θα τους εμποδίσει από του να ξεφορτωθούν τους επικριτές και πολιτικούς τους αντιπάλους, είτε πρόκειται για σοσιαλιστές είτε για φιλελεύθερους.

Παρά το ότι οι φασιστικές ομάδες στην Κύπρο είναι μικρές τώρα είναι η ώρα να εμποδίσουμε το μεγάλωμά τους. Ας μη ξεχνάμε ότι έχουν πίσω τους ισχυρούς

Η "υποδοχή" του Λε Πέν

σπόνσορες και υποστηριχτές όπως είναι η Εκκλησία. Δεν είναι τυχαίο που το γραφείο της ΕΦΕΝ το παραχώρησε η Αρχιεπισκοπή σε κτίριο κοντά στην εκκλησία της Φανερωμένης.

Κάτω από κατάλληλες συνθήκες οι φασιστικές οργανώσεις μπορούν να αναπτυχθούν ραγδαία. Στη Γαλλία ο Λε Πεν αφέθηκε ουσιαστικά ανενόχλητος για χρόνια και τώρα το κόμμα του πήρε πάνω από 10% (3.8 εκ. ψήφους) στον πρώτο γύρο στις Γαλλικές εκλογές στις 22 Απριλίου.

Η δράση και ανάπτυξη οργανωμένων φασιστικών ομάδων δεν σηκώνει εφησυχασμό από την πλευρά μας γι' αυτό θα ήτανε θανάσιμο σφάλμα να υποτιμήσουμε το φαινόμενο του φασισμού. Το γεγονός ότι οι φασιστικές ομάδες που δρουν στην Κύπρο είναι μικρές αποτελεί ακριβώς και το λόγο που πρέπει να δράσουμε άμεσα. Ο Χίτλερ έγραφε στα απομνημονεύματά του πως η μόνη περίπτωση που μπορούσε να ηττηθεί ο Ναζισμός σαν μαζικό κίνημα στη Γερμανία ήταν στις αρχές, όταν ήταν ακόμη μικρό το ναζιστικό κίνημα. Δυστυχώς εκείνη την περίοδο το Κομουνιστικό Κόμμα Γερμανίας πήρε μια ακραία θέση κατηγορώντας ακόμα και τους σοσιαλδημοκράτες σαν 'σοσιαλ–φασίστες', κάτι που έκανε αδύνατη τη συνεργασία μεταξύ των δύο κομμάτων της εργατικής τάξης. Αυτό αποδείχτηκε καταστροφικό και είχε τα γνωστά αποτελέσματα.

Τι χρειάζεται είναι μια πλατειά εκστρατεία όπως έγινε στη Βρετανία με την ίδρυση του Αντιναζιστικού Συνδέσμου ('Anti–Nazi League') την δεκαετία του '70. Αυτή η αντιφασιστική εκστρατεία κατάφερε να μαζέψει γύρω της όλους τους αριστερούς που ήταν διατεθειμένοι να παλέψουν ενάντια στο 'Εθνικό Μέτωπο' το φασιστικό κόμμα στη Βρετανία. Τα μαθήματα από το 'Anti–Nazi League' και από την ιστορία γενικά είναι πολύτιμα.

1.Χρειάζεται μια πλατειά αντιφασιστική εκστρατεία που θα ενώνει όλους με τον κοινό στόχο την πάλη ενάντια στο φασισμό, έστω κι αν υπάρχουν διαφωνίες σε συγκεκριμένα σημεία. Ανεξάρτητα από την πολιτική προέλευση του καθενός θα πρέπει να χτυπάμε μαζί.

2.Χρειάζεται να ξεσκεπάσουμε τους φασίστες για να μη υπάρχει σύγχυση στην πλατειά μάζα του κόσμου. Να απαντήσουμε σε όσους χαρακτηρίζουν τους φασίστες 'ανεγκέφαλους'. Δυστυχώς ο όρος φασισμός έχει χάσει πολύ από την έννοα του και υπάρχει σύγχυση στο τι ακριβώς σημαίνει. Γι' αυτό χρειάζεται να κυκλοφορήσει ενημερωτικό υλικό.

3.Χρειάζεται να σταματήσουμε τους φασίστες στους δρόμους. Έχουμε το καλό παράδειγμα με την αντιφασιστική εκδήλωση που έγινε τον Οκτώβρη 2005 όταν ο Λε Πεν, ο ηγέτης του γαλλικού φασιστικού κόμματος «Εθνικό Μέτωπο», ήρθε στην Κύπρο. Με πρωτοβουλία της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο και της ΚΙΣΑ οργανώθηκε πικετοφορία στο αεροδρόμιο Λάρνακας. Ακολούθησε μετά η δεύτερη εκδήλωση στη Λεμεσό – όπου αποφάσισε να συμμετάσχει και η ΕΔΟΝ αυτή τη φορά – έξω από το ξενοδοχείο όπου θα έδινε δημοσιογραφική διάσκεψη ο Λε–Πεν. Η μεγάλη επιτυχία αυτών των εκδηλώσεων δείχνουν και πόσο σωστές ήταν. Ο φασίστας Λε Πεν από 'αμφιλεγόμενος' ευυπόληπτος πολιτικός επισκέπτης, όπως ήταν η εικόνα που πρόβαλλαν τα ΜΜΕ πριν έρθει, πέρασε τελικά στο περιθώριο και εμποδίζοντάς τον να πραγματοποιήσει τον σκοπό της επίσκεψής του και τα σχέδια εκείνων που τον κάλεσαν. Χρειάζεται ν' αντιμετωπίζουμε τους φασίστες όταν βγαίνουν ανοιχτά στους δρόμους ή στα γήπεδα διαφορετικά αποκτούν αυτοπεποίθηση αν αφεθούν ανενόχλητοι. Το ίδιο και με τα συνθήματα που γράφουν στους δρόμους. Μπορούν να οργανωθούν συνεργεία σε γειτονιές και περιοχές για να σβήσουν τα συνθήματα από τους τοίχους. Το σύνθημα μας πρέπει να είναι 'κρατήστε τους δρόμους καθαρούς απ' τους φασίστες'.

Η αντιφασιστική δράση περιλαμβάνει πολλά που μπορούν να γίνουν φτάνει να συνειδητοποιήσουμε την ανάγκη της δράσης ενάντια στο «αυγό του φιδιού» που επωάζεται. Χρειάζεται μια ενωτική διάθεση και η δράση ακτιβιστών και οργανώσεων έτσι που να σπρώξουμε πραγματικά στους υπόνομους της ιστορίας τους «ελληνόψυχους» φασίστες. Αν όλοι δουλέψουμε σωστά το αριστερό κίνημα στην Κύπρο θα βγει κερδισμένο με καινούργιο κόσμο, νεολαία και μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση.

Δημήτρης Χατζηδημητρίου

Δικαιοσύνη και ισότητα για όλούς

Τον Γενάρη του 2007 με καθυστέρηση 13 μηνών, η κυβέρνηση επικύρωσε με νόμο την οδηγία της Ε.Ε που αφορά την παραχώρηση του καθεστώτος του «επί μακρόν διαμένοντος' σε όσους μετανάστες από τρίτες χώρες συμπληρώνουν πέντε χρόνια συνεχούς παραμονής σε χώρα της Ε.Ε.

Είναι καθαρό όμως ότι η πιο πάνω έγκριση, έγινε υποχρεωτικά για λόγους εναρμόνισης με την Ευρωπαϊκή Ένωση, και καθόλου δεν συνεπάγεται αλλαγή της μεταναστευτικής πολιτικής, από την πλευρά της κυβέρνησης.

Αντίθετα, από τον Μάρτη του 2005, η κυβέρνηση 'προνόησε' να μειώσει από 6 σε 4 χρόνια τις άδειες εργοδότησης, ώστε ψηφίζοντας τον πιο πάνω νόμο, ένας μεγάλος αριθμός μεταναστών αλλά και οι μελλοντικοί ξένοι εργάτες να στερούνται του δικαιώματος να αποκτήσουν το καθεστώς του «επί μακρόν διαμένοντος».

Επιπλέον το Τμήμα Μετανάστευσης, ακόμη και μετά την ψήφιση του νόμου, αρνείται να δεχτεί αιτήσεις από δικαιούχους σπρώχνοντας τους να πληρώνουν δυσβάστακτα, για τους ίδιους ποσά, σε δικηγόρους □ ή να ανανεώσει άδειες εργοδότησης, μετατρέποντας δικαιούχους του νέου καθεστώτος σε παράνομους, οι οποίοι συλλαμβάνονται και στην συνέχεια απελαύνονται.

Αιτητές Ασύλου

Η κυβέρνηση, ενώ νομικά είναι υποχρεωμένη να παρέχει στέγη σε όλους τους αιτητές ασύλου, το μόνο «κέντρο υποδοχής» – μόνο κατ' ευφημισμό μπορεί να χαρακτηριστεί έτσι – που λειτουργεί, είναι στην Κοφίνου. Οι μη επαρκείς συνθήκες διαβίωσης εκεί, η απόσταση από τις πόλεις και η ανυπαρξία δημόσιων μέσων μεταφοράς, αναγκάζει πολλούς μετανάστες να φύγουν από το κέντρο, με αποτέλεσμα να τιμωρούνται με την μη παραχώρηση σε αυτούς του δημόσιου βοηθήματος.

Επίσης οι αιτητές ασύλου δικαιούνται να αναζητήσουν εργασία μόνο στον τομέα της Γεωργοκτηνοτροφίας, ένας από τους χειρότερους τομείς από την άποψη συνθηκών εργασίας και μεροκάματων, με αποτέλεσμα αυτοί οι λίγοι που εργάζονται να επιβιώνουν με πενιχρά μέσα, κάτω από άθλιες συνθήκες, απομονωμένοι σε κάποιο χωριό, και οι υπόλοιποι, που η υγεία τους δεν τους επιτρέπει την απασχόληση στις σκληρές και ανθυγιεινές συνθήκες της γεωργοκτηνοτροφίας ή δεν μπορούν να βρουν δουλειά, λόγω ανεπάρκειας θέσεων σε αυτόν τον τομέα, τιμωρούνται και πάλιν με την στέρηση του δημοσίου βοηθήματος.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνο 300 παίρνουν βοήθημα από το σύνολο των 12.000 αιτητών ασύλου.

Πρόβλημα αποτελεί επίσης η διαδικασία εξέτασης των αιτήσεων η οποία είναι πολύ αυστηρή και χρονοβόρα. Από τις αιτήσεις που εξετάζονται παραχωρείται το άσυλο μόνο στο 1%, δηλαδή ένα αμελητέο ποσοστό.

Αιτητές ασύλου, των οποίων απορρίπτεται η αίτηση, με διάταγμα της Λειτουργού Μετανάστευσης, κρατούνται στις φυλακές επ' αόριστον, αφού δεν επιτρέπεται να απελαθούν.

Ξένοι Φοιτητές

Στις 12 Γενάρη 2007, έληξε η προθεσμία έγκρισης της οδηγίας της Ε.Ε που αφορά την πρόσβαση στην αγορά εργασίας των φοιτητών από τρίτες χώρες που σπουδάζουν στην Κύπρο.

Με την μη έγκρισή της, η κυβέρνηση καθιστά παράνομους εκατοντάδες φοιτητές που αναγκάζονται να δουλέψουν για να μπορέσουν να συνεχίσουν τις σπουδές του αλλά και για να ζήσουν, μετατρέποντάς τους σε θύματα εκβιασμού και στυγνής εκμετάλλευσης από τους εργοδότες.

Προβλήματα αντιμετωπίζουν οι φοιτητές και όσον αφορά και την πληροφόρηση σχετικά με τα προγράμματα σπουδών που παρέχονται σε μη Κύπριους.

Διαδήλωση

Για την διεκδίκηση της επίλυσης όλων αυτών των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες που ζουν στην Κύπρο, η ΚΙΣΑ (Κίνηση για Ισότητα, Στήριξη και Αντιρατσισμό) με την ευκαιρία της Παγκόσμιας Ημέρας για την Εξάλειψη Όλων των Μορφών Φυλετικών Διακρίσεων, διοργάνωσε μια βδομάδα εκδηλώσεων . Ανάμεσα σε αυτές ήταν και μια διαδήλωση μαζική, δυναμική με πολλή παλμό και ζωντάνια.

Για την διαδήλωση της 22 Μαρτίου μιλήσαμε με δυο ακτιβιστές μετανάστες από το Μαρόκκο. Τον *Jamal Saidi*, αιτητή ασύλου κι εκπρόσωπο του Αραβικού Συνδέσμου Ειρήνης και τον *Sadik Asia*, φοιτητή κι εκπρόσωπο του Συνδέσμου Ξένων Φοιτητών.

Ο Jamal Saidi, αιτητής ασύλου μας είπε για τα αιτήματα της διαδήλωσης: «Απαιτούμε ανθρώπινες συνθήκες υποδοχής των μεταναστών και ισότητα για όλους στην εργασία, τη στέγη και τα δημόσια βοηθήματα. Ζητάμε να σταματήσει ο εξευτελιστικός τρόπος μεταχείρισης των αιτητών ασύλου καθώς και η απελευθέρωση όλων όσων βρίσκονται υπό κράτηση. Να παραχωρηθεί άμεσα σε όλους τους δικαιούχους, χωρίς κωλύματα και θυματοποιήσεις, η ιδιότητα του «επί μακρόν διαμένοντος». Επίσης ζητάμε άμεση πρόσβαση των ξένων φοιτητών στην πληροφόρηση, στην εξασφάλιση εργασίας και στέγης.

Ο Sadik Asia, φοιτητής, είπε: «Ανάμεσα στα αιτήματα της πρόσφατης κινητοποίησης περιλαμβάνονταν και

αυτά που αφορούν τους φοιτητές από τρίτες χώρες, όπως εμένα. Ένα από τα κύρια αιτήματα είναι να εφαρμοστεί η Οδηγία της ΕΕ (η προθεσμία για εφαρμογή της έληξε τον περασμένο Γενάρη) η οποία ρυθμίζει θέματα σχετικά με την Εκπαίδευση των ξένων φοιτητών από τρίτες χώρες. Αλλα σοβαρά αιτήματα είναι να σταματήσει η ανάμειξη της Αστυνομίας στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Να σταματήσει η παραπληροφόρηση και εξαπάτηση των ξένων φοιτητών, όσον αφορά τους κλάδους και το επίπεδο των σπουδών, από ιδιώτες, 'ατζέντηδες', τα ιδιωτικά κολέγια και σχολές.

Οι φοιτητές από τρίτες χώρες ζητούμε από την κυβέρνηση να ψηφίσει και να εφαρμόσει άμεσα την οδηγία της Ε.Ε που δίνει στους φοιτητές το δικαίωμα να εργάζονται.

Τώρα οι εργοδότες εκμεταλλευόμενοι το ότι οι ξένοι φοιτητές δεν δικαιούνται να δουλεύουν, μας χρησιμοποιούν σαν φτηνά εργατικά χέρια με ανάλογες τραγικές συνέπειες για τις ζωές μας. Ορισμένοι φοιτητές ακρωτηριάστηκαν στη διάρκεια της 'παράνομης' εργασίας τους και στη συνέχεια απελάθηκαν χωρίς να πάρουν την παραμικρή αποζημίωση. Κάποιες ξένες φοιτήτριες πέφτουν θύματα παράνομης διακίνησης ανθρώπων για σεξουαλική εκμετάλλευση. Ορισμένοι φοιτητές αναγκάζονται να ζητήσουν άσυλο για να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Ρωτήσαμε τον Sadik και τον Jamal, πού οφείλεται κατά την γνώμη τους η επιτυχία της διαδήλωσης όσο αφορά την συμμετοχή και τον δυναμισμό.

Για πρώτη φορά, λέει ο Sadik, πήραν μέρος οργανωμένα και οι ξένοι φοιτητές, κάτι που συνέβαλε στο μέγεθος της διαδήλωσης αλλά και στον ενθουσιασμό που επικρατούσε. Η αγωνία μαζί με τον θυμό που διακατέχει τους φοιτητές, ιδιαίτερα μετά τον Γενάρη 2007 αφότου έληξε η προθεσμία εφαρμογής της Οδηγίας της ΕΕ., εκφράστηκαν με τον πιο δυναμικό και αγωνιστικό τρόπο στην κινητοποίηση. Επιπλέον στη διαδήλωση συμμετείχαν για πρώτη φορά άτομα από όλες τις κατηγορίες μεταναστών στην Κύπρο, φοιτητές, αιτητές ασύλου, αναγνωρισμένοι πρόσφυγες, εργάτες, ένα στοιχείο που συνέτεινε στην επιτυχία της διαδήλωσης.

Σε κάποιο βαθμό, συνεχίζει ο Sadik, η επιτυχία της διαδήλωσης του Μάρτη 2007, έχει να κάνει με την κινητοποίηση και την πολυήμερη απεργία των μεταναστών πέρσι, τον Μάη 2006 στην Πλατεία Ελευθερίας.» – η μεγαλύτερη κινητοποίηση μεταναστών που έγινε στην Κύπρο. Κράτησε 3 βδομάδες. Από τις 5 –25 Μάη 2006 γύρω στους 100 αιτητές ασύλου είχαν κάνει κατάληψη της Πλατείας Ελευθερίας και των κεντρικών γραφείων του Ερυθρού Σταυρού. Η κυπριακή κυβέρνηση υποχρεώθηκε να ικανοποιήσει τα άμεσα αιτήματά τους, όπως άδεια εργασίας, στέγαση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, επιδόματα, κ.λπ. πιεζόμενη και από την διεθνή εκστρατεία για το θέμα. Στη συνέχεια όμως, όταν η Αρχή Ασύλου άρχισε να εξετάζει τις αιτήσεις για πολιτικό άσυλο, τις απέρριψε μαζικά.

«Μέσα από εκείνη τη διαμαρτυρία οι απεργοί κατάφεραν να κερδίσουν, υποχρεώνοντας την κυπριακή κυβέρνηση να παραχωρήσει στους μετανάστες ορισμένα δικαιώματα τα οποία για πολύ καιρό τους τα αρνιόταν. Αυτή η κατάληξη οδήγησε τους μετανάστες στο να αρχίσουν πλέον να σκέφτονται δυναμικούς τρόπους διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους αντιλαμβανόμενοι ότι είναι ο μόνος δρόμος για να πιέσουν τις κυπριακές αρχές.».

Ο Jamal συμπληρώνει πάνω στο ίδιο θέμα: «Γενικά μπορούμε να πούμε ότι η τελευταία κινητοποίησή μας ήταν επιτυχής και έδειξε ότι οι μετανάστες άρχισαν να πιστεύουν στη δράση και τον ακτιβισμό σαν τρόπο για να σπρωχτεί η κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους. Ένας από τους παράγοντες επιτυχίας ήταν ότι στη διαδήλωση του περασμένου Μάρτη εκφράστηκε η ίδια αγωνιστική διάθεση και το μαχητικό πνεύμα των περσινών κινητοποιήσεων, του Μάη 2006. Από την περσινή κινητοποίηση οι μετανάστες πήραν ένα μάθημα που λέει: «εάν δεν σου δίνουν τα δικαιώματά σου μπορείς να τα κερδίσεις εσύ ο ίδιος». Ένας άλλος παράγοντας για την επιτυχία της πρόσφατης διαδήλωσης ήταν ότι η Κυπριακή Δημοκρατία είναι πια υπόχρεη να εκπληρώσει τις ευρωπαϊκές της υποχρεώσεις απέναντι στους μετανάστες, κάτι που έχουν συνείδηση οι ίδιοι οι μετανάστες.»

Ρωτήσαμε για την κινητικότητα που παρατηρείται τον τελευταίο καιρό, ανάμεσα στους μετανάστες, όσον αφορά την οργάνωση τους. Ο Jamal ανέφερε σχετικά με αυτό «Εδώ και 3 χρόνια η Κύπρος είναι μια χώρα μέλος της ΕΕ, όμως η κυπριακή κυβέρνηση εξακολουθεί να μην ικανοποιεί τα αιτήματα των μεταναστών. Κατά τη διάρκεια της πρόσφατης διαδήλωσης ο υπουργός Εσωτερικών δέχτηκε να μιλήσει στους διαδηλωτές και μας υποσχέθηκε ότι οι διαδικασίες εξέτασης των αιτητών ασύλου θα αλλάξουν και πως οι ξένοι φοιτητές από τα τέλη Απριλίου 2007 θα έχουν το δικαίωμα να εργάζονται. Μέχρι στιγμής όμως ακόμη δεν επιτρέπεται στους φοιτητές να εργαστούν. Τώρα όσον αφορά την εξέταση των αιτήσεων για παραχώρηση άσυλου παρατηρήσαμε ότι τα πράγματα κινούνται πιο γρήγορα.

Για αυτό χρειάζεται να συνεχίσουμε να παλεύουμε. Τώρα οι μετανάστες, όσοι εργάζονται, διαμένουν ή φοιτούν στην Κύπρο, οι αιτητές ασύλου και οι πρόσφυγες, όλοι θέλουν να ακουστεί η φωνή τους και συνειδητοποιούν ότι ο μόνος τρόπος για να το επιτύχουν αυτό είναι με το να οργανωθούν και να είναι ενωμένοι. Τους τελευταίους μήνες είδαμε την σύσταση διαφόρων καινούριων συνδέσμων μεταναστών, κάτι που έλειπε προηγουμένως, όπως είναι ο «Αραβικός Σύνδεσμος για την Ειρήνη», η «Ένωση Παλαιστινίων» και ο Σύνδεσμος μεταναστών από το Νεπάλ.

Θέλω να αναφέρω πως σαν μετανάστες έχουμε τη σταθερή υποστήριξη από την ΚΙΣΑ και άλλες κυπριακές ΜΚΟ όπως είναι η Εργατική Δημοκρατία.

Σαν φοιτητής ο ίδιος, συνεχίζει ο Sadik, νομίζω ότι η επιτυχία της πολυήμερης κινητοποίησης των μεταναστών τον Μάη 2006 και δυναμική κινητοποίηση του φετεινού Μαρτίου συνέτειναν ώστε οι ξένοι σπουδαστές να συνειδητοποιήσουν την ανάγκη οργάνωσης αν είναι να προωθήσουμε τα αιτήματά μας και να σταματήσουμε την εκμετάλλευση των φοιτητών κι από τους κολεγιάρχες αλλά και από τα αφεντικά. Αυτός ήταν ένας από τους κύριους λόγους που οδήγησε στο να οργανωθούν οι ξένοι φοιτητές σε μια ενιαία φοιτητική οργάνωση όπως είναι ο Σύνδεσμος Ξένων Φοιτητών Κύπρου.

Μυριάνθη Λοΐζου

Η 5η ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Κάλεσμα για αντίσταση και συντονισμό

Από την Πέμπτη 28 Μάρτη μέχρι την Κυριακή 1 Απρίλη, έγινε στο Κάιρο της Αιγύπτου η 5η Συνδιάσκεψη ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και τον Σιωνισμό. Στην συνδιάσκεψη συμμετείχαν από την Συμμαχία Σταματείστε τον Πόλεμο–Κύπρος ο Ντίνος Αγιομαμίτης, ο Φίλιππος Παπανικολάου και η Δέσπω Παμπακά. Η ανταπόκριση που ακολουθεί είναι του Τζέιμι Αλισον από την εφημερίδα Socialist Worker και δίνει μια γεύση από τις εργασίες αυτής της συνάντησης

Το 5ο αντιπολεμικό συνέδριο του Καΐρου ήταν μια πολύ σημαντική αποτύπωση της αντίστασης που δυναμώνει στη Μέση Ανατολή, αλλά και των δεσμών της με το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα. Το συνέδριο έδειξε πώς η αντίσταση στον ιμπεριαλισμό μετατρέπεται σε απαίτηση για πολιτική αλλαγή. Πάνω από 1500 άνθρωποι γέμισαν τις αίθουσες του συνεδρίου για να συζητήσουν πώς στηρίζουμε τα κινήματα αντίστασης και πώς χτίζεται η ενότητα ενάντια στα καταπιεστικά καθεστώτα της περιοχής που στηρίζονται από τη Δύση. Οι συζητήσεις ένωσαν μουσουλμάνους ακτιβιστές, άραβες εθνικιστές και σοσιαλιστές και αρκετές εκατοντάδες διεθνείς αντιπολεμικούς και αντικαπιταλιστές ακτιβιστές, ανάμεσά τους μια 80μελής αντιπροσωπεία από την Κορέα.

Το συνέδριο οργανώθηκε σε μια αποφασιστική στιγμή για την αιγυπτιακή και αραβική πολιτική. Η συνεχιζόμενη ιρακινή αντίσταση στην αμερικάνικη κατοχή και η νίκη του κινήματος της Χεζμπολάχ στο Λίβανο ενάντια στο Ισραήλ το καλοκαίρι έχουν ενθαρρύνει τις αντιπολιτευτικές δυνάμεις σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Στην Αίγυπτο, έχει ξεσπάσει αντίσταση ενάντια στη σχεδιαζόμενη συνταγματική αναθεώρηση που θα μονιμοποιήσει τους κατασταλτικούς νόμους έκτακτης ανάγκης. Οι αλλαγές που σχεδιάστηκαν από τον δικτάτορα Χόσνι Μουμπάρακ, θα εμποδίσουν επίσης την κύρια δύναμη της αντιπολίτευσης, τους Αδελφούς Μουσουλμάνους να κατεβαίνουν υποψήφιοι στις εκλογές. Μια

Κυριακή πριν από το συνέδριο, το δημοκρατικό κίνημα Κιφάγια (Αρκετά) οργάνωσε διαδήλωση ενάντια στην αναθεώρηση. Τα αιγυπτιακά ΜΑΤ διέλυσαν τη διαδήλωση και συνέλαβαν τους διαδηλωτές. Την επόμενη μέρα ένα νόθο δημοψήφισμα επικύρωσε τις συνταγματικές αλλαγές.

Ολες οι μεγάλες οργανώσεις της αντιπολίτευσης έκαναν μποϊκοτάζ στο δημοψήφισμα, κάτι που οδήγησε σε συμμετοχή κάτω από 10%. Την ίδια στιγμή, δεκάδες χιλιάδες εργάτες απεργούσαν ενάντια στη μείωση των μισθών, τις ιδιωτικοποιήσεις και την καταστολή του καθεστώτος Μουμπάρακ.

Στην εναρκτήρια συγκέντρωση, ο ένας μετά τον άλλο ομιλητή χαιρέτιζε την αντίσταση και κατάγγελλε τον Μουμπάρακ. Ο γενικός γραμματέας των Αδελφών Μουσουλμάνων, Μοχάμεντ Μέχντι Ακεφ συμπύκνωσε το κλίμα λέγοντας «*Η δημοκρατία του Τζορτζ Μπους είναι γεύτικη δημοκρατία. Πρέπει να βασιστούμε στους εαυτούς μας για να χτίσουμε ένα δικό μας πολιτικό καθεστώς με τα ίδια μας τα χέρια*».

Αντίστοιχα με τον Ακεφ μίλησε η Μεϊσουλούν Κέιτζ, ακτιβίστρια από τη Βενεζουέλα. Είπε στο συνέδριο, καταχειροκροτούμενη: «*Ο κόσμος έφτιαξε έναν ηγέτη, τον Ούγκο Τσάβες, αλλά ταυτόχρονα σκέφτηκε ότι η αλλαγή μέσα στον καπιταλισμό δεν είναι η λύση. Ο κόσμος πρέπει να αλλάξει τα πράγματα μόνος του. Η λύση είναι με τον κόσμο, όχι με τις κυβερνήσεις*».

Η σύνδεση ανάμεσα στην αντίσταση και τη δημοκρατία έγινε και από τους αντιπροσώπους της Χεζμπολάχ, τους οποίους χαιρέτιζαν όλοι στο συνέδριο για τη νίκη τους ενάντια στο Ισραήλ. Η Ρίμα Φάκρι είναι μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου της Χεζμπολάχ. Δήλωσε: «*Η αντίστασή μας και κάθε αντίσταση στη Μέση Ανατολή παλεύει σκληρά ενάντια στον ιμπεριαλισμό και σε όλους τους κατακτητές που προσπαθούν με κάθε τρόπο να αρνηθούν την ελευθερία μας και να μας κρατήσουν υπό τον έλεγχό τους. Γι' αυτό και όποτε νικάμε στην αντίσταση, οι κοινωνίες μας και οι χώρες μας είναι πιο ελεύθερες και πιο ικανές να εφαρμόσουν τη δημοκρατία.*»

Η εναρκτήρια συγκέντρωση ήταν πολύ οργισμένη ενάντια στο νέο Σύνταγμα του Μουμπάρακ και υπέρ του αιτήματος για απελευθέρωση των 40 πολιτικών κρατουμένων. Οι κρατούμενοι, στους οποίους περιλαμβάνεται ο αντιπρόεδρος των Αδελφών Μουσουλμάνων, Χαϊράτ ελ–Σάτερ, δικάστηκαν από πολιτικό δικαστήριο, αλλά τώρα αντιμετωπίζουν στρατοδικείο. Ο Ιμπραχίμ ελ Χουντάιμπι, των Αδελφών Μουσουλμάνων εξήγησε γιατί το Συνέδριο του Καΐρου μπορούσε να βοηθήσει την καμπάνια των κρατουμένων και έκανε έκκληση για διεθνή αλληλεγγύη: «*Ελπίζουμε να περάσει το μήνυμά μας. Ελπίζουμε ότι ο κόσμος θα δει ότι ο αγώνας μας ενάντια στο καθεστώς του Μουμπάρακ δεν είναι διαφορετικός από τον αγώνα ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, στο Λίβανο ούτε διαφορετικός ενάντια στη σιωνιστική κατοχή στην Παλαιστίνη. Ο Μουμπάρακ βρίσκεται στην εξουσία μόνο επειδή υποστηρίζεται από δυτικά καθεστώτα, γιατί υπηρετεί τα συμφέροντά τους στην περιοχή. Εχουμε τις διαφορές μας αλλά είμαστε όλοι μαχητές της ελευθερίας και όλοι παλεύουμε αυτή την άδικη επιθετική καπιταλιστική παγκόσμια τάξη πραγμάτων που συμφέρει μόνο μια χούφτα ανθρώπους.*»

Τα συνέδρια που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια στο Κάιρο έχουν βοηθήσει στην ενοποίηση της αντιπολίτευσης στην Αίγυπτο. Η Χέμπα Χέλμπι, εκπαιδευτικός από το Κάιρο είπε: «*Ηταν πολύ σημαντικό, ιδιαίτερα για τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, ότι βλέπουν πως υπάρχει αντίσταση στην Αίγυπτο που δεν είναι μόνο μουσουλμανική. Τους βοηθάει να δουν τα κοινά που υπάρχουν ανάμεσα στους ανθρώπους και ενάντια στην κυβέρνηση.*»

ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΕΣ

Το Συνέδριο του Καΐρου οργανώθηκε μετά από μια σειρά μαζικές απεργίες που απλώθηκαν σε όλη την Αίγυπτο. Μέσα στο 2006 έγιναν 220 μεγάλες απεργίες, στις οποίες πήραν μέρος δεκάδες χιλιάδες εργάτες. Στο Συνέδριο του Καΐρου ενώθηκαν απεργοί και αγρότες που παλεύουν ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του Μουμπάρακ.

Ο Τζιχάντ είναι εργάτης στην υφαντουργία Γάζαλ ελ Μαχάλλα. Οπως και οι άλλοι εργάτες εκεί, παίρνει 500 αιγυπτιακές λίρες το μήνα. Εχει ξόδα 1000 λίρες το μήνα επειδή η κυβέρνηση σταμάτησε τον έλεγχο στις τιμές. Το Φλεβάρη, 27.000 εργάτες έκαναν απεργία στο εργοστάσιό του ενάντια στη μείωση των επιδομάτων. Δήλωσε:

«*Οι εργάτες του Γάζαλ ελ Μαχάλλα είναι οι εργάτες όλης της Αιγύπτου. Οποτε υποφέρουν, ολόκληρη η Αίγυπτος υποφέρει. Οι μισθοί μας δεν είναι τίποτα από αγοραστική δύναμη. Τώρα τα αφεντικά θέλουν να αλλάξουν τα επιδόματα, να αλλάξουν όλη τη δομή των μισθών μας.*

Δεν απεργήσαμε μόνο για τους μισθούς. Θέλω να ζω και να τρώω, να ανασαίνω και να μαθαίνω, σαν ανθρώπινο ον. Και με αυτή τη λογική απεργήσαμε. Δεν αναγνωρίσαμε το επίσημο συνδικάτο γιατί δεν μας αντιπροσω□πεύουν. Δεν υπάρχουν συνδικάτα στην Αίγυπτο που να εκπροσωπούν τους εργάτες.

Ομως ο κόσμος συνεργάστηκε μαζί μας με εκπληκτικό τρόπο, ιδιαίτερα οι εργάτριες που στέκονταν πλάι πλάι μαζί μας στα εργοστάσια. Ο κόσμος μας έφερνε νερό, μας έριχναν ψωμί από τις στέγες. Ηταν κάτι ανεπανάληπτο. Οι εργάτες έδειξαν ότι όλες οι συνταγματικές αλλαγές είναι χωρίς νόημα. Εδειξαν ότι έχουν τη δύναμη να αλλάξουν την Αίγυπτο. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε, θα μείνουμε εδώ αμετακίνητοι».

Η Αϊσα αμπτ ελ Αζίζ είναι εργάτρια στο καπνεργοστάσιο Κάφρ αλ Νταουάρ. Οι εργάτες εκεί απέργησαν το 2003 και το 2006 για μισθούς που δεν πληρώθηκαν και για επιδόματα. Ακόμα περιμένουν τα επιδόματά τους για το 2005 και το 2006. Δήλωσε:

«*Οταν απεργήσαμε το 2006 ο κόσμος απλά έκανε μικρές συγκεντρώσεις και αποφάσισε απεργία. Το Φλεβάρη φέτος στείλαμε μια επιστολή στο επίσημο συνδικάτο και ένας αντιπρόσωπός του έκανε μια συμβιβαστική συμφωνία. Μας έδιναν επίδομα 85 λίρες και με τη συμφωνία μειώθηκε στα 65. Ο κόσμος είναι ενάντια στη συμφωνία. Αλλά η απεργία δεν συνεχίζεται τώρα επειδή έχουν εξαπολυθεί τραμπούκοι του κράτους και της εργοδοσίας*».

Ο Μαχμούντ Ναχάν δουλεύει στο ίδιο εργοστάσιο. Μίλησε για το καθεστώς, τις συνταγματικές αλλαγές και τη διεθνή αλληλεγγύη στο συνέδριο: «*Το εργοστάσιό μας υποτίθεται είναι προβληματική επιχείρηση. Αλλά αυτοί είναι που έκαναν προβληματική και την Αίγυπτο και το εργοστάσιό μας. Ολα συνδέονται, ο Μουμπάρακ, οι απεργίες και το Σύνταγμα.*

Βλέποντας τις διεθνείς αντιπροσωπείες στο συνέδριο με έκανε να νιώσω ότι δεν είμαστε μόνοι, ότι ο κόσμος είναι γεμάτος από εργάτες που παλεύουν.»

Οι αγρότες παλεύουν κι αυτοί ενάντια στην επιστροφή των γαιοκτημόνων, στους οποίους επιτράπηκε από την κυβέρνηση να αρπάξουν γη που είχε δοθεί στους αγρότες με τις μεταρρυθμίσεις της δεκαετίας του '50. Ο Χάμπντι Χαμίντ Αλί από το Ντεκερνές δήλωσε:

«*Οι δυνάμεις ασφαλείας ήρθαν να αρπάξουν τη γη μας αλλά κάναμε καθιστική διαμαρτυρία και μείναμε εκεί. Αντιμετωπίσαμε τους τραμπούκους και τους διώξαμε. Επί Νάσερ πιστεύαμε ότι το κράτος είναι με τη δική μας πλευρά αλλά με αυτόν τον μπάσταρδο τον Μουμπάρακ το κράτος είναι με τους γαιοκτήμονες. Το δημοψήφισμα για το Σύνταγμα δείχνει τη διαφθορά που υπάρχει παντού.*

Πήραμε θάρρος από τους ομιλητές από την Κορέα, στη συζήτηση για την αγροτική αντίσταση, και νιώσαμε πως αντιμετωπίζουμε την ίδια κατάσταση».

ΕΝΟΤΗΤΑ

Η ενότητα της αντίστασης στον πόλεμο και την ανισότητα ήταν βασικό ζήτημα του Συνεδρίου του Καΐρου. Οι διεθνείς αντιπρόσωποι συζητούσαν διαρκώς, ιδιαίτερα με νέους, μέλη των Αδελφών Μουσουλμάνων, για το παγκόσμιο κίνημα και για τις δυνατότητες συνεργασίας. Εγιναν συζητήσεις για το πώς μπορούν να αποφευχθούν οι θρησκευτικές διασπάσεις στα ισλαμικά κινήματα αντίστασης, και πώς αυτά τα κινήματα μπορούν να συνεργαστούν με τους αντικαπιταλιστές. Ο δρ. Αλί Φαγιάντ, διεθνής γραμματέας της Χεζμπολάχ ήταν βασικός ομιλητής σε αυτές τις συζητήσεις. Δήλωσε:

«*Η αμερικάνικη ηγεμονία και η απόπειρα των ΗΠΑ να κυριαρχήσουν στην περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι κομμάτι της προσπάθειάς τους να κυριαρχήσουν στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτή η νέα φάση του νεοφιλελευθερισμού είναι η φάση της στρατιωτικής παγκοσμιοποίησης και των μετακινούμενων πολέμων. Θα ήταν λάθος μας να περιοριστούμε σε ένα ισλαμικό μέτωπο για να αντιμετωπίσουμε αυτή την εξωτερική πρόκληση, επειδή αυτή τη στιγμή αν κάνουμε κάτι τέτοιο θα πάρει χαρακτήρα θρησκευτικής σύγκρουσης. Και δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό να συνδεθούμε με το αντικαπιταλιστικό κίνημα και να χρησιμοποιήσουμε τη δύναμή μας και την αλληλεγγύη μας για να αντιμετωπίσουμε και να νικήσουμε το αμερικανικό σχέδιο*».

Η Σαρλότ Μιλνγκαβί είναι αντικαπιταλίστρια από το Τορόντο του Καναδά. Εντυπωσιάστηκε από τους δεσμούς ανάμεσα στην Αντίσταση στη Μέση Ανατολή και το αντικαπιταλιστικό κίνημα:

«*Ηταν ενδιαφέρον να δει κανείς τις συνδέσεις στο Συνέδριο. Το περασμένο καλοκαίρι είχαμε διαδηλώσεις στον Καναδά μαζί με οργανώσεις αντίστασης ενάντια στην ισραηλινή επίθεση στο Λίβανο. Μετέφερα αυτές τις εμπειρίες στο συνέδριο και βγήκα πιο δυνατή.*»

Στο συνέδριο, μέλη αντιστασιακών οργανώσεων ήρθαν κοντά με οικογένειες στρατιωτών. Η Ρόουζ Τζεντλ είναι μέλος των Οικογενειών Στρατευμένων ενάντια στον Πόλεμο στη Γλασκόβη της Σκοτίας. Ο γιος της, Γκόρντον, σκοτώθηκε στο Ιράκ. Περιέγραψε την ανταπόκριση που είχε στο Κάιρο:

«*Ο κόσμος εδώ ήταν πολύ χαρούμενος που κάποιος είχε έρθει από τις Οικογένειες Στρατευμένων στη Βρετανία. Κάποιες από τις μανάδες εδώ νόμιζαν ότι οι οικογένειες στη Βρετανία μισούν τους Ιρακινούς αλλά τώρα ξέρουν πως υποστηρίζω το γιο μου επειδή τα παιδιά μας στάλθηκαν στον πόλεμο με ψέματα*».

Οι πολεμικές απειλές ενάντια στο Ιράν και η προσπάθεια να διχαστεί η ιρακινή αντίσταση με βάση τη διαμάχη Σουνιτών–Σιιτών ήταν μεγάλα θέματα στο Συνέδριο. Κάποιοι ομιλητές χαρακτήρισαν την ιρανική πολιτική στο Ιράκ λανθασμένη και υποστήριξαν πως υπάρχει διαμάχη ανάμεσα στο Ιράν και το αραβικό έθνος. Ομως στο Φόρουμ για τη διάσπαση της αντίστασης, το μεγαλύτερο χειροκρότημα έπεσε όταν ο Κιμ Κουάνγκ Ιλ από την Κορέα είπε: «*Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Αν είμαστε ενάντια στον ιμπεριαλισμό, είτε σουνίτες, είτε σιίτες, είτε μη–μουσουλμάνοι πρέπει να καταγγείλουμε κάθε επίθεση στο Ιράν*».

Εμπειρίες και εντυπώσεις από το αντιπολεμικό συνέδριο του Καΐρου

Αν υπάρχει κάτι που μου έχει μείνει από το συνέδριο είναι ο πολύχρωμος χαρακτήρας των οργανώσεων και των ακτιβιστών που έλαβαν μέρος. Για 3 ολόκληρες μέρες, πάνω από 1500 άνθρωποι, από διαφορετικά ιδεολογικά ρεύματα, συζητούσαμε για το πώς οι απλοί άνθρωποι μπορούν να αντισταθούν και να παλέψουν ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Το συνέδριο ένωσε μουσουλμάνους, σοσιαλιστές και εκατοντάδες διεθνείς αντιπολεμικούς και αντικαπιταλιστές ακτιβιστές. Ήταν ένα εκπληκτικό μίγμα, όπου έδειχνε τη σύνδεση της αντίστασης στη Μέση Ανατολή ενάντια στους βρόμικους πολέμους του Μπούς και των συμμάχων του, με την αντίσταση ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, τις ιδιωτικοποιήσεις, τη λιτότητα, τις απολύσεις.

Το συνέδριο είχε ένα απόλυτα δημοκρατικό χαρακτήρα. Δεκάδες άνθρωποι έβγαιναν στο βήμα και περιγράφανε τις εμπειρίες που έζησαν για το πώς οργάνωναν και έχτιζαν διάφορα αντιπολεμικά δίκτυα στις χώρες τους. Το πιο εκπληκτικό κομμάτι των ομιλητών ήταν οι φοιτήτριες, μέλη της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, μιας από τις κύριες οργανωτικές δυνάμεις του συνεδρίου και της κυριότερης αντιπολιτευτικής δύναμης ενάντια στο δικτατορικό καθεστώς του Χόσνι Μουμπάρακ (Αυτό με το οποίο ο Παπαδόπουλος σύναψε συμφωνίες για τα πετρέλαια της περιοχής). Μας περιγράψανε για τις συνεχιζόμενες διώξεις που υφίστανται από το καθεστώς Μουμπάρακ, στην προσπάθειά τους να κινητοποιήσουν και να οργανώσουν φοιτητές στην αντίσταση, απαιτώντας μεταρρυθμίσεις και δημοκρατικές ελευθερίες στη χώρα.

Σε μια περίοδο όπου ο Μπους και οι σύμμαχοί του (συμπεριλαμβανομένης και της Κυπριακής Δημοκρατίας η οποία παραχωρεί διευκολύνσεις) έχουν κυρήξει τον λεγόμενο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και κάνουν λόγο για «ισλαμιστές φασίστες», το συνέδριο ήρθε και κατέρριψε όλα αυτά τα ψέματα. Όλοι οι λεγόμενοι «τρομοκράτες» συμμετείχαν στο συνέδριο, όπως η Χεζμπολάχ, η οποία ήταν η κύρια αντιστασιακή δύναμη, που πάλεψε και νίκησε τη στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ το περασμένο καλοκαίρι στον Λίβανο. Εκεί ήταν επίσης αντιπρόσωποι της Παλαιστινιακής και της Ιρακινής αντίστασης, οι οποίοι περιγράψανε τις εμπειρίες και τη δράση τους ενάντια στους ιμπεριαλιστές, εκφράζοντας παράλληλα τη χαρά τους για τη δράση του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος. Η δε

Το τραπεζάκι της κορεάτικής αντιπροσωπεία έξω απο τον χώρο συζητήσεων του συνεδρίου

Μουσουλμανική Αδελφότητα δεν έχασε ούτε λεπτό να συζητά με κόσμο έξω από τις αίθουσες συζητήσεων, να ανταλλάσσουν απόψεις, εμπειρίες και e–mail ώστε να διατηρήσουν μια πιο μόνιμη επαφή με κινήματα και οργανώσεις του παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού–αντιπολεμικού κινήματος. Εντυπωσιακό ήταν ότι ο κύριος όγκος των ομιλητών ήταν μουσουλμάνες γυναίκες, οι οποίες ανάλαβαν και τον κυριότερο όγκο των εργασιών του συνεδρίου. Και μαζί με αυτές τις γυναίκες ήταν και οι μητέρες των στρατευμένων, που στάλθηκαν και σκοτώθηκαν στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, οι οποίες εξέφρασαν την αλληλεγγύη και τη συμπαράστασή τους προς την αντίσταση στη Μέση Ανατολή, περιγράφοντας τα δικά τους βιώματα από τη δράση τους στο αντιπολεμικό κίνημα.

Το 5ο αντιπολεμικό συνέδριο του Καΐρου ένωσε την αντίσταση στη Μέση Ανατολή με την αντίσταση ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό. Έδειξε με ποιόν τρόπο οργανώσεις και κινήματα από διαφορετικά ιδεολογικά ρεύματα μπορούν να συνεργαστούν και να παλέψουν από κοινού. Σε μια περίοδο όπου ο Μπους και οι σύμμαχοι του απειλούν με νέους πολέμους σε Ιράν και Συρία, ο αέρας του Καΐρου φέρνει την αναγκαιότητα για μαζικότερη συμμετοχή στις αντιστάσεις σε Ανατολή και Δύση.

Φίλιππος Παπανικολάου

Οι γυναίκες της αντίστασης

Όταν με έπεισαν να λάβω μέρος σε αυτό το συνέδριο και έχοντας υπόψην μου κάποια παρόμοια συνέδρια εντός της Κύπρου είχα την εντύπωση ότι απλά θα παρευρισκόμασταν σαν καλοί ακροατές σε ένα μεγάλο αμφιθέατρο και θα ακούγαμε με ευλάβεια τις ατελείωτες εισαγωγές και τους προλόγους των διοργανωτών του συνεδρίου και πάντα φυσικά υπό την εποπτεία των οργάνων της τάξης, με απαραίτητα στοιχεία το διαβατήριό σου ή την ταυτότητα.

Όταν όμως έφτασα στο συνέδριο πραγματικά εντυπωσιάστικα από την ενέργεια που επικρατούσε στην αίθουσα, την κινητικότητα του κόσμου, την ελευθερία, την εμπιστοσύνη που υπήρχε ανάμεσα στο κόσμο. Κανείς δεν ρώτησε για ταυτότητα και και άλλα παρόμοια. Η κάθε οργάνωση είχε στήσει το τραπεζάκι της και ελεύθερα χωρίς κανένα έλεγχο από κανένα κόμμα μοίραζε τις θέσεις της σε ζητήματα όπως ο πόλεμος στο Ιράκ, στο Λίβανο, αλλά και εσωτερικών ζητημάτων της Αιγύπτου όπως το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης στα πανεπιστήμια της Αιγύπτου, η καταδίκη σε στρατιωτικά δικαστήρια πολιτών, στην πλειοψηφία τους πανεπιστημιακοί, οι οποίοι

Το γυναικείο φόρουμ, μια απο τις πιο ζωντανές συζητήσεις του συνεδρίου

τόλμησαν να μιλήσουν για μεταρρυθμίσεις στην Αίγυπτο.

Και για να λέμε και όλη την αλήθεια, οφείλω να ομολογήσω ότι τα πρώτα 5 λεπτά μετά την άφιξή μου στο συνέδριο, οι κυρίαρχες ιδέες της άρχουσας τάξης και της εκκλησίας που τόσα χρόνια μας είχαν κάνει πλύση εγκεφάλου, (ιδιαίτερα όσον αφορά τους μουσουλμάνους, αφού τους παρουσίαζαν λίγο πολύ ως τύραννους) με είχαν κάνει λίγο νευρική και ανήσυχη πράγμα που ποτέ δεν πίστευα ότι θα ένιωθα. Το ότι βρισκόμουν ανάμεσα σε μουσουλμάνους και διάφορες ισλαμικές οργανώσεις, με έκανε και ένιωθα παράξενα. Πώς έπρεπε να συμπεριφερθώ;

Ευτυχώς αυτό κράτησε για μόνο 5 λεπτά αφού όλ' αυτά εξανεμίστηκαν και καταρρίφθηκαν από τους ίδιους τους «τύραννους». Ενθουσιάστηκα ιδιαίτερα με το ενδιαφέρον των Αιγυπτίων συντρόφων όχι μόνο απλά για να πουλήσουν ή να μοιράσουν τα φυλλάδιά τους αλλά και το ενδιαφέρον που έδειξαν για να μάθουν τις απόψεις του κόσμου. Με πλησίαζαν και με ρωτούσαν για διάφορα θέματα, γιατί ήθελαν να μάθουν τις απόψεις μου! Αυτό δεν το συνάντησα σε κανένα συνέδριο μέχρι τώρα.

Στο συνέδριο επίσης είχα πάει με πολλά ερωτηματικά και γενικά είχα μια πολύ συγχυσμένη άποψη για πολλά θέματα. Για παράδειγμα δεν μπορούσα να καταλάβω τι κοινά μπορούσαν να έχουν οι ισλαμικές οργανώσεις με την αριστερά αφού πίστευα ότι αυτά τα δύο δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Μέχρι που βγήκε στο βήμα ο Αλι Φαγιάτ, ο εκπρόσωπος της Χεσμπολλάχ για να μιλήσει. Αναφορά στο Κοράνι καμία! Γιατί το πρόβλημα δεν έχει να κάνει με την θρησκεία αλλά με την Νέα Τάξη Πραγμάτων η οποία επιβάλλεται δια πυρός και σιδήρου από την πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών και από την Ευρώπη. Η Χεσμπολλάχ, η οποία κηρύχθηκε από τις ΗΠΑ και κυριαρχεί στα μυαλά της πλειοψηφίας ως μια τρομοκρατική οργάνωση, απέδειξε ακριβώς το αντίθετο μόνο και μόνο από τον κόσμο που βρισκόταν εκεί και κυκλοφορούσε ελεύθερα και ανενόχλητα. Οι θέσεις οι οποίες πήρε ήταν πολύ πιο προοδευτικές και ριζοσπαστικές από άλλα κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης, αν σκεφτούμε ότι η Χεσμπολλάχ είχε ξεκινήσει ως ένα θρησκευτικό κόμμα. Πλέον η Χεσμπολλάχ εκφράζει όλους εκείνους τους ανθρώπους οι οποίοι καθημερινά πέφτουν θύματα της πολιτικής των Ηνωμένων Πολιτειών, της Ευρώπης, αλλά και τον δικτατορικών καθεστώτων που επικρατούν σε αρκετές μουσουλμανικές χώρες, πάντα με την στήριξη των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ένας άλλος μύθος που καταρρίφθηκε στο μυαλό μου ήταν το θέμα των μουσουλμάνων γυναικών στην Μέση Ανατολή. Η Δύση καλλιεργεί το πρότυπο της καημένης μουσουλμάνας με την μπούρκα η οποία είναι παθητικό ον και εξυπηρετεί απλά ως μηχανή αναπαραγωγής. Αυτή ήταν εξάλλου και η δικαιολογία που χρησιμοποίησε ο Μπούς όταν έκανε τον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Για να απελευθερώσει τις γυναίκες από την καταπίεση. Η συνάντηση που έγινε από το γυναικείο forum με θέμα «Γυναίκες και αντίσταση» ήταν μια συγκλονιστική αποκάλυψη του πραγματικού προσώπου των γυναικών με την μπούρκα. Αν αυτές οι γυναίκες οι οποίες συνέβαλαν στην αντίσταση στον αραβικό κόσμο και χρησιμοποίησαν συνειδητά και υπέρ τους τα πατριαρχικά σύμβολα, δηλαδή την αραβική μαντίλα και τον φερετζέ για απόκρυψη όπλων ή φυλλαδίων, είναι για να τις λυπόμαστε, τότε δεν ξέρω και εγώ πώς πρέπει να νιώθουμε εμείς για τους εαυτούς μας. Οι εικόνες και τα video που προβλήθηκαν έδειχναν την αντίσταση των μουσουλμάνων γυναικών αλλά και την «ειρηνική εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας» μέσα στα κινήματα αντίστασης στην καρδιά των μουσουλμανικών κρατών.

Είναι τόσα πολλά ακόμη που θέλω να πω αλλά θα αρκεστώ μόνο στην γενική εικόνα που μου έμεινε φεύγοντας από το συνέδριο. Ότι ο κόσμος πλέον είναι σαν ένα ηφαίστειο που βράζει και είναι έτοιμο να εκραγεί. Η αντίσταση στην Μέση Ανατολή μεγαλώνει μέρα με την μέρα έχοντας και στο πλευρό της, τις επαναστατικές οργανώσεις της Δύσης, πράγμα που δείχνει ότι η αντίσταση ενάντια στην καπιταλιστική δικτατορία δεν έχει να κάνει ούτε με θρησκεία, ούτε με εθνικότητα, ούτε με φύλο.

Έχοντας αναιρέσει με βίαιο τρόπο το δικαίωμα στην ζωή, την αξιοπρέπεια και την ανθρώπινη περηφάνια, στους λαούς της Μέσης Ανατολής, ο μόνος τρόπος για επανάκτηση των βασικών αυτών δικαιωμάτων είναι η αντίσταση.

Δέσπω Παμπακά

Η εκπαιδευτική «μεταρρύθμιση»

«Για να έρθει το Χάρβαρντ στο Αιγάλεω»... με αυτές τις υποκριτικές κορώνες προωθεί η κυβέρνηση Καραμανλή την αναθεώρηση του άρθρου 16 και το Νόμο–Πλαίσιο. Πίσω από αυτές τις κορώνες των υπουργών κρύβεται ένας πολυεπίπεδος αποικισμός των Πανεπιστήμιων από τις επιχειρήσεις. Πίσω από τα ωραία λόγια και τις υποκρισίες των υπουργών του Καραμανλή κρύβεται μια νεοφιλελεύθερη επίθεση κατά της δημόσιας παιδείας. Μια επίθεση που την βιώνουμε και εμείς στην Κύπρο, αλλά σε αντίθεση με την Ελλάδα, χωρίς καμιά ουσιαστική αντίδραση από το φοιτητικό κίνημα ή την αριστερά.. Τα τελευταία δυο περίπου χρόνια είδαμε την κυβέρνηση της «Αλλαγής» να περικόπτει, από τη μια, τις θέσεις των φοιτητών στο πανεπιστήμιο, όπως έκανε με τους δασκάλους με το πρόσχημα ότι μακραίνει ο κατάλογος των αδιόριστων, και από την άλλη να προωθεί το νομοσχέδιο που επιτρέπει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων που προσφέρουν και προγράμματα για δασκάλους. Στόχος βέβαια είναι η μετατροπή της Κύπρου σε κέντρο 'προσφοράς εκπαιδευτικών υπηρεσιών', δηλαδή πώλησης προϊόντος, ένας στόχος απόλυτα εναρμονισμένος με τις προσταγές της 'ελεύθερης αγοράς' στην εκπαίδευση και ιδιαίτερα στην δημόσια παιδεία, που τελικά υποσκάπτεται. Τα επιχειρήματα των δυο κυβερνήσεων μπορεί να είναι διαφορετικά αλλά ο στόχος παραμένει ο ίδιος... η ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Ο Πάνος Γκαργκάνας από το περιοδικό «Σοσιαλισμός από τα Κάτω»– του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδελφής οργάνωσης στην Ελλάδα– εξηγεί γιατί αυτή η επίθεση κατά της παιδείας είναι τόσο σημαντική για τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, και πώς οι συγκρούσεις με αυτά τα σχέδια έχουν αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο.

Η προσπάθεια της Νέας Δημοκρατίας να αναθεωρήσει το αρθρο 16 του Συντάγματος και να επιβάλει ένα νέο Νόμο–Πλαίσιο για τα Πανεπιστήμια αποδεικνύεται το πιο σκληρό μέτωπο των «μεταρρυθμίσεων» του Καραμανλή. Σπάνια μια κυβέρνηση έχει υποστεί τόσα πολλά επί τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Γιατί αυτή η λυσσαλέα επιμονή; Τι είναι αυτό που πιέζει τη Μαριέττα Γιαννάκου και όλη την Ν.Δ να επιμένει σε αλλαγές που συναντούν τόση αντίσταση;

Η απάντηση που δίνουν οι ίδιοι οι υπουργοί με το στόμα π.χ του Γιακουμάτου, είναι ότι αγωνίζονται για τα παιδιά των Δυτικών Συνοικιών, για τη δυνατότητα «να έρθει το Χάρβαρντ στο Αιγάλεω». Πρόκειται για κλασσική οργουελική αντιστροφή της πραγματικότητας. Η κυβέρνηση που έκλεισε τις πόρτες της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης για χιλιάδες παιδιά με την περιβόητη «βάση του 10», παριστάνει τον προστάτη τους. Η απάτη γίνεται ακόμα πιο εξοργιστική αν πάρουμε υπόψη μας ότι η ρύθμιση με τη «βάση του 10» απέκλεισε κατά κύριο λόγο παιδιά από τις μη–προνομιούχες περιοχές, αυτά που οι κάθε λογής Γιακουμάτοι παριστάνουν ότι υπερασπίζονται απέναντι στα «προνόμια» των φοιτητών των Δημοσίων ΑΕΙ–ΤΕΙ που κάνουν καταλήψεις.

Στην πραγματικότητα, βέβαια, η προσπάθεια να νομιμοποιηθούν ως Πανεπιστήμια τα ιδιωτικά κολέγια ευνοεί τους ιδιοκτήτες αυτών των ιδρυμάτων και όχι την πελατεία τους. Το μόνο σίγουρο αποτέλεσμα μιας τέτοιας εξέλιξης θα ήταν να αυξήσει την πελατεία και τα δίδακτρα που είναι υποχρεωμένη να πληρώνει. Οσο για την ποιότητα των προσφερόμενων υπηρεσιών, τίποτα δεν θα άλλαζε. Δεν είναι το αρθρο 16 που κρατάει μακριά τα Χάρβαρντ αυτού του κόσμου και περιορίζει την ποιότητα στο γνωστό χαμηλό επίπεδο των ιδιωτικών κολεγίων που λειτουργούν και σήμερα στην Ελλάδα.

Είναι η ίδια η πολιτική που εφαρμόζουν τα μεγάλα επώνυμα Πανεπιστήμια του εξωτερικού για την προσέλκυση φοιτητών με δίδακτρα. Πάρτε για παράδειγμα το London School of Economics. Το ένα τρίτο του εισοδήματος που προέρχεται από τα υψηλά δίδακτρα του πληρώνουν φοιτητές από όλα τα μέρη του κόσμου

εκτός Ε.Ε, ιδιαίτερα από την Κίνα, για να γίνουν δεκτοί. Στην Οξφόρδη και στο Κέιμπριτζ πρόσφατα είχαν συμβεί ακαδημαϊκά σκάνδαλα από τις σχέσεις με πριγκηπικές οικογένειες της Σαουδικής Αραβίας. Είναι σίγουρο ότι οι μάνατζερ αυτών των διεθνούς φήμης ιδρυμάτων βλέπουν την πελατεία τους να προέρχεται μάλλον από την Εκάλη παρά από το Αιγάλεω και σε κάθε περίπτωση την περιμένουν στην έδρα τους αντί να της ιδρύσουν «παραρτήματα» επί τόπου. Τα «παραρτήματα» δημιουργούνται από χαμηλότερου επιπέδου «σχολάρχες».

Το λόμπι αυτών των σχολαρχών ασφαλώς έχει δεσμούς με τη Νέα Δημοκρατία και δεν ξεχνάει τον ευεργετικό ρόλο που έχει παίξει η «μεταρρύθμιση» Σουφλιά για τα ιδιωτικά μεταλυκειακά εκπαιδευτήρια πριν 15 χρόνια. Παρόλα αυτά, δεν βρίσκεται εκεί η κινητήρια δύναμη για τη σημερινή «μεταρρύθμιση» της Γιαννάκου. Αυτό το λόμπι από μόνο του δεν θα άξιζε το πολιτικό κόστος που πληρώνει η κυβέρνηση. Η «μεταρρύθμιση» συνδέεται με τις ευρύτερες ανάγκες του καπιταλισμού στην εκπαίδευση και γι' αυτό ξεκίνησε με τη συναίνεση και του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας.

Καπιταλισμός και Εκπαίδευση

Η ίδια η δημιουργία του εκπαιδευτικού συστήματος είναι δεμένη με την ανάπτυξη του καπιταλισμού. Μέχρι τον 19ο αιώνα η έννοια της εκπαιδευτικής πρόνοιας για τη μεγάλη μάζα του πληθυσμού ήταν ανύπαρκτη.

Τα όποια εκπαιδευτικά ιδρύματα ήταν περιορισμένα στην αναπαραγωγή στελεχών της άρχουσας τάξης. Οι ανάγκες, όμως, που προέκυψαν από τη μαζικοποίηση της εργατικής τάξης, άλλαξαν τα δεδομένα.

Τα παιδιά των αγροτών μπορούσαν να γίνουν παραγωγικοί καλλιεργητές των χωραφιών και χωρίς ιδιαίτερη μόρφωση πέρα από τις γνώσεις που τους μετέδιδε η οικογένεια. Τα παιδιά που πήγαιναν στα εργοστάσια και στις επιχειρήσεις της πόλης, όμως, έπρεπε να αποκτήσουν γνώσεις για να γίνουν παραγωγικοί εργάτες. Γραφή, ανάγνωση και αριθμητική ήταν στοιχειώδεις προϋποθέσεις ακόμα και για να κινηθούν στο περιβάλλον των πόλεων, πολύ περισσότερο για να κινήσουν τα μηχανήματα στις δουλειές τους. Αυτές οι ανάγκες δεν μπορούσαν πια να καλύπτονται από σχολές μαθητείας των ίδιων των εργοδοτών και των συντεχνιών ή της εκκλησίας. Το κράτος ήρθε να αναλάβει αυτό το ρόλο με το μαζικό δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα. Ένα πρώτο κύμα επέκτασης κάλυψε την περίοδο από τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα.

Η μεγάλη αλλαγή για τα Πανεπιστήμια, όμως, ήρθε κατά κύριο λόγο μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η μεταπολεμική περίοδος από το 1945 μέχρι τη δεκαετία του 1970 ήταν χρόνια τεράστιας καπιταλιστικής ανάπτυξης, συσσώρευσης και συγκέντρωσης του κεφαλαίου.

Ήρθαν μεγάλες αλλαγές στο μέγεθος, στην τεχνολογία και στην παραγωγικότητα των επιχειρήσεων. Από τον καπιταλιστή που έκανε κουμάντο αυτοπροσώπως σε μια συχνά οικογενειακή επιχείρηση με τη βοήθεια ενός λογιστή, ενός μηχανικού και ενός δικηγόρου περάσαμε στο μεγαλομέτοχο που επιβάλει τις επιλογές του μέσα από μια ολόκληρη εταιρική γραφειοκρατία με μάνατζερ, λογιστήρια, τεχνικά γραφεία και νομικές υπηρεσίες. Αντίστοιχα η εργατική τάξη επεκτάθηκε για να συμπεριλάβει πέρα από τους εργάτες στην αλυσίδα παραγωγής όλα τα κομμάτια που δουλεύουν στις υπηρεσίες όχι μόνο της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και του κεφαλαίου, αλλά και στην ίδια την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης.

Έγινε βιομηχανία το θέαμα και εργοστάσια τα νοσοκομεία και τα σχολεία. Το πτυχίο έπαψε να είναι διαβατήριο προς το μεσόστρωμα και έγινε προσόν για ολόκληρα τμήματα της εργατικής τάξης.

Και πάλι το κράτος ήταν αυτό που ανέλαβε να υπηρετήσει αυτές τις αλλαγές με τη μεγάλη επέκταση του Δημόσιου Πανεπιστήμιου και τη μαζικοποίηση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Στην Ελλάδα, το ποσοστό των πτυχιούχων στον πληθυσμό σκαρφάλωσε από το 1,8% το 1961 στο 4,5% το 1971 και στο 7,8% το 1981. Χωρίς αυτό το μαζικό ρεύμα που πέρασε από τα Πανεπιστήμια, δεν θα ήταν δυνατόν το ΑΕΠ της ελληνικής οικονομίας να καλύψει την απόσταση που χωρίζει τη δεκαετία του '50 με το σήμερα.

Νεοφιλελεύθερη επίθεση

Γιατί, λοιπόν, «ξαφνικά» η σημερινή επίθεση στο Δημόσιο Πανεπιστήμιο; Έχει πάψει ο καπιταλισμός να έχει ανάγκη από τη μηχανή ανάπτυξης που τον υπηρέτησε τόσο αποτελεσματικά; Για να καταλάβουμε τις πιέσεις που ωθούν προς τη σημερινή «μεταρρύθμιση» χρειάζεται να πάρουμε υπόψη δύο μεγάλες αλλαγές.

Η πρώτη είναι η στροφή προς τις περικοπές των δημοσίων κοινωνικών δαπανών και τη συμπίεση του κόστους εκπαίδευσης που σημειώνεται διεθνώς μετά τις μεγάλες οικονομικές υφέσεις του 1970 και 1980. Οι κρίσεις εκείνες, που τότε είχαν ονομαστεί «πετρελαϊκές», σημάδεψαν μια καμπή στην πορεία του συστήματος. Οι ρυθμοί ανάπτυξης στα τελευταία τριάντα χρόνια του 20ου αιώνα είναι πολύ χαμηλότεροι σε σύγκριση με τα προηγούμενα τριάντα. Τα ποσοστά κερδοφορίας ποτέ δεν επιστρέφουν στα ύψη των χρυσών πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών. Τα δημόσια οικονομικά αντιμετωπίζουν αλλεπάλληλα σοκ με φαινόμενα υπερχρέωσης και άνοδο των ποσοστών του προϋπολογισμού που πηγαίνουν σε τόκους. Μέσα σε εκείνες τις κρίσεις αναδύθηκε σαν καπιταλιστική απάντηση ο νεοφιλελευθερισμός ή μονεταρισμός ή Θατσερισμός όπως ονομάστηκε στην αρχή.

Η Μάργκαρετ Θάτσερ πρωτοέγινε διάσημη στη Βρετανία ως Υπουργός Παιδείας που έκοψε το δωρεάν γάλα για τους μικρούς μαθητές. «Mrs Thatcher–Milk Snatcher» «Κυρία Θάτσερ, η κλέφτης του γάλακτος» ήταν ένα από τα πρώτα συνθήματα εναντίον της. Από τότε έχει κυλήσει πολύ νερό και η πολιτική συμπίεσης του κόστους του δημοσίου εκπαιδευτικού συστήματος μέσα από περικοπές και ιδιωτικοποιήσεις έχει γίνει ορθοδοξία για όλες τις κυβερνήσεις.

Αρχικά, μέσα από τις διαστάσεις που έφτασε να πάρει η δημοσιονομική κρίση παντού και ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Ελλάδα, η επίθεση αυτή έφτασε ακόμα και σε απόπειρες συρρίκνωσης της Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης. Θυμηθείτε από πότε έχει να δημιουργηθεί νέο Πανεπιστήμιο στην Ελλάδα, σε αντίθεση με την εποχή που ιδρύονταν τα Πανεπιστήμια της Πάτρας, της Θράκης και των Ιωαννίνων και μετατρέπονταν σε Πανεπιστήμια η ΑΣΟΕΕ, η Πάντειος, η Βιομηχανική και η Γεωπονική. Ανάμεσα στο 1985 και το 1995 ο αριθμός των εισακτέων μειώθηκε γύρω στο 20%. Οι δαπάνες για την Παιδεία που κορυφώθηκαν στο 12% περίπου του προϋπολογισμού το 1979, υποχώρησαν κοντά στο 6% στα μέσα της δεκαετίας του 1990. Όλα αυτά μπορεί να βοήθησαν τον ελληνικό καπιταλισμό να ξεπεράσει τα βάθη της κρίσης των δημοσιών οικονομικών με τα τεράστια ελλείμματα και να πετύχει την ένταξη του στο Ευρώ, αλλά η συρρίκνωση της Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης δεν μπορούσε να είναι μακροπρόθεσμη επιλογή. Γιατί η ανάγκη για διεύρυνση της συμμετοχής των πτυχιούχων στην οικονομία όχι μόνο παρέμεινε αλλά ενισχύθηκε.

Τα τελευταία δέκα χρόνια η εισβολή των νέων τεχνολογιών πήρε τέτοιες διαστάσεις ώστε οι απολογητές του καπιταλισμού έφτασαν στο σημείο να μιλούν για μια «νέα οικονομία», «οικονομία της γνώσης», όπου τα κέρδη δεν προέρχονται πλέον από τον ιδρώτα των εργατών στην υλική παραγωγή αλλά από την αξιοποίηση των ιδεών και των γνώσεων. Αυτή η φιλολογία είναι διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Τα κέρδη δεν έχουν πάψει να βγαίνουν από την

υπεραξία που παράγει η εργατική τάξη. Αυτό που αλλάζει είναι ότι απαιτείται ένα πολύ πιο εκπαιδευμένο εργατικό δυναμικό για να βάλει σε κίνηση τις τεχνολογίες αιχμής. Χρειάζονται περισσότεροι και όχι λιγότεροι πτυχιούχοι. Οι μεγάλες επιχειρήσεις χρειάζονται περισσότερα ερευνητικά κέντρα για να σταθούν όρθιες στον τεχνολογικό ανταγωνισμό της παγκόσμιας αγοράς.

Πώς μπορούν να συμβιβαστούν αυτές οι αντιφατικές απαιτήσεις του σημερινού καπιταλισμού από τα Πανεπιστήμια; Πώς μπορούν να εκπαιδεύονται περισσότεροι πτυχιούχοι και να αξιοποιούνται τα Πανεπιστήμια ως ερευνητικά κέντρα χωρίς να αυξάνονται οι δημόσιες δαπάνες γι' αυτά; Η απάντηση βρίσκεται στις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» που βλέπουμε να προωθούν οι κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια. Τα σχέδια της Γιαννάκου είναι απλή αντιγραφή αντίστοιχων προσπαθειών που προωθούν νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις διεθνώς και κωδικοποιήθηκαν από τους υπουργούς Παιδείας της ΕΕ με σύμβολο τις περιβόητες αποφάσεις της Μπολόνια.

Οι βασικές ιδέες αυτής της «μεταρρύθμισης» είναι απλές. Η πρώτη είναι το άνοιγμα της ψαλίδας στην κατάταξη των Πανεπιστημίων σε πολλές βαθμίδες μιας ιεραρχίας. Σήμερα όλα τα ιδρύματα θεωρούνται τυπικά ισάξια και οι Πανεπιστημιακοί ονομάζονται Διδακτικό και Ερευνητικό Προσωπικό. Η νεοφιλελεύθερη «μεταρρύθμιση» θέλει να φέρει το διαχωρισμό ανάμεσα σε Πανεπιστήμια πρώτης διαλογής που έχουν την δυνατότητα να κάνουν έρευνα και υψηλού επιπέδου διδασκαλία και σε Πανεπιστήμια που περιορίζονται στην φτηνή και ταχύρυθμη παραγωγή πτυχιούχων.

Οχι ότι σήμερα δεν υπάρχουν τέτοιες διακρίσεις. Αλλά η «μεταρρύθμιση» θέλει να τις συστηματοποιήσει με τη λεγόμενη «αξιολόγηση» και να τις οξύνει διαφοροποιώντας την χρηματοδότηση ανάλογα με την ποιότητα. Στο ένα άκρο ιδρύματα με πρόσβαση στα κονδύλια των ερευνητικών προγραμμάτων και στο άλλο ιδρύματα με συμβασιούχους πανεπιστημιακούς που διδάσκουν σε μαζικές τάξεις. Στη Βρετανία ο αριθμός φοιτητών που αντιστοιχεί σε κάθε μέλος ΔΕΠ αυξήθηκε 150% τα τελευταία τριάντα χρόνια και αυτός είναι ο μέσος όρος. Στην Οξφόρδη και στο Κέιμπριτζ η αναλογία δεν άλλαξε πολύ, αλλά στα νέα μαζικά πανεπιστήμια η σχέση του διδάσκοντα με τους φοιτητές είναι τόση όσο και του εργάτη της αλυσίδας συναρμολόγησης που τρέχει να προλάβει τα κομμάτια καθώς περνούν από μπροστά του.

Μια δεύτερη βασική «μεταρρυθμιστική ιδέα» είναι ο περιορισμός των δυνατοτήτων ελέγχου που έχουν το ΔΕΠ και οι φοιτητές πάνω στην Διοίκηση του Πανεπιστημίου. Σήμερα όλα τα μέλη του ΔΕΠ και οι εκπρόσωποι των φοιτητών εκλέγουν τις Πρυτανικές Αρχές αλλά και Κοσμήτορες των Σχολών, Προέδρους Τμημάτων και Διευθυντές Τομέων. Αυτές είναι ρυθμίσεις που κατακτήθηκαν μετά τη Μεταπολίτευση, κάτω από το βάρος που είχε το φοιτητικό κίνημα μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου και χάρη στις μεγάλες απεργίες των τότε Βοηθών και Επιμελητών.

Το ξήλωμα τους έχει προφανή σημασία για της επιβολή της σχολικής πειθαρχίας στα κατώτερα σκαλοπάτια της ιεραρχίας των μελλοντικών πανεπιστήμιων. Η μαζική παραγωγή πτυχιούχων από φτηνό εκπαιδευτικό προσωπικό χρειάζεται και την σχετική πειθαρχία του εργοστασίου. Αλλά ακόμα πιο σημαντική είναι η ανατροπή των δημοκρατικών κατακτήσεων στα κορυφαία Πανεπιστήμια που θα εισπράττουν τις χορηγίες των ερευνητικών προγραμμάτων όχι μόνο από την Ε.Ε αλλά και απευθείας από τις επιχειρήσεις. Εδώ η διαχείριση απαιτεί το διευθυντικό δικαίωμα του μάνατζερ, απερίσπαστου από δημοκρατικούς ελέγχους. Η λυσσαλέα επίθεση κατά της ΠΟΣΔΕΠ δεν αφορά μόνο τη σημερινή συγκυρία της μάχης ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης, αλλά και το μέλλον.

Μέσα από αυτή την ευρύτερη εικόνα των αναγκών του καπιταλισμού σήμερα καταλαβαίνουμε πώς οι αλλαγές που προωθεί η κυβέρνηση ανοίγουν το δρόμο για ένα πολυεπίπεδο και ευέλικτο αποικισμό των Πανεπιστημίων από τις επιχειρήσεις. Σε ένα χαμηλό επίπεδο ανοίγει ο δρόμος για τα ιδιωτικά «πανεπιστημιακά» κολέγια που θα είναι ουσιαστικά εξωραϊσμένες σχολές μαθητείας δεμένες με κάποιες επιχειρήσεις.

Αυτό το μέλλον μπορούμε να το δούμε παραδείγματος χάρη στη Γερμανία όπου το «Διεθνές Πανεπιστήμιο της Βρέμης» (ένα ιδιωτικό πανεπιστήμιο) μετονομάστηκε σε Πανεπιστήμιο Γιάκομπς ύστερα από τη «δωρεά» 200 εκατομμυρίων ευρώ από τον κύριο Κλάους Γιάκομπς (των γνωστών καφέδων). Ένα άλλο παράδειγμα μπορούμε να δούμε στις ΗΠΑ, όπου η Lanreat Education, ένα ίδρυμα με 240.000 σπουδαστές σε 15 χώρες εξαγοράστηκε από όμιλο κερδοσκόπων για 3,8 δισεκατομμύρια δολάρια! Αυτό το ιδιωτικό πανεπιστήμιο είχε εισάγει τις μετοχές του στο Χρηματιστήριο Nasdaq και τις είδε να πενταπλασιάζονται μέσα στα τελευταία τέσσερα χρόνια, με αποτέλεσμα να γίνει στόχος εξαγοράς από τα ειδικά funds που ψάχνουν τέτοιες ευκαιρίες στα χρηματιστήρια. Αυτά βλέπουν οι «σχολάρχες» των ιδιωτικών κολεγίων και αδημονούν να προχωρήσει η «μεταρρύθμιση» της Μαριέττας.

Αλλά και σε ένα ανώτερο επίπεδο επεκτείνονται οι δυνατότητες για τις μεγάλες επιχειρήσεις να καλύπτουν τις ερευνητικές τους ανάγκες μέσα από τα κορυφαία Δημόσια Πανεπιστήμια. Η εποχή που οι εταιρείες βολεύονταν με τα δικά τους εργαστήρια έχει περάσει. Το πρότυπο δεν είναι πια τα Bell Laboratories (τα περίφημα εργαστήρια του τηλεπικοινωνιακού μονοπωλίου των ΗΠΑ), ακόμα και για τις πιο μεγάλες πολυεθνικές. Οι απαιτήσεις για ερευνητικά προγράμματα είναι πια τόσο μεγάλες και σύνθετες που χρειάζονται ένα ολόκληρο δίκτυο από σχέσεις με Πανεπιστημιακά Ερευνητικά Κέντρα σε διεθνή κλίμακα. Από δω πηγάζει η πίεση στα καλύτερα δημόσια πανεπιστήμια να ανοιχτούν στις συνεργασίες και τις χορηγίες από τις μεγάλες επιχειρήσεις.

Το περιβόητο Imperial College του Λονδίνου, ένα από τα κορυφαία Πολυτεχνεία του κόσμου έχει προχωρήσει τόσο πολύ τέτοιες συνεργασίες ώστε το περασμένο καλοκαίρι η εταιρία Έρευνα και Τεχνολογία που έχει ιδρύσει, η Imperial Innovations, μπήκε στο Χρηματιστήριο το οποίο έκρινε οτι το 14% των μετοχών της αξίζει 25 εκατομμύρια λίρες (δηλαδή είναι μια επιχείρηση αξίας 270 εκατομμυρίων ευρώ!).(αναφέρεται από τον Alex Callinicos στο φυλλάδιο «Universities in a Neoliberal World»).

Κι ας μην νομίζει κανείς ότι τα ελληνικά Πανεπιστήμια δεν έχουν τέτοιες δυνατότητες. Τα ερευνητικά δίκτυα είναι διεθνή και τα πιο πετυχημένα πανεπιστημιακά ερευνητικά ιδρύματα φροντίζουν να δίνουν «υπεργολαβίες» και να αξιοποιούν τις δυνατότητες των καλύτερων συναδέλφων τους στο εξωτερικό. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση αυτή η δικτύωση είναι ήδη προχωρημένη από την εποχή που ο Μιτεράν καθιέρωσε τη χρηματοδότηση ερευνητικών προγραμμάτων μέσω της Ε.Ε.

Επιπλέον, η Κρήτη φημίζεται για τις συνεργασίες με αμερικάνικα πανεπιστήμια. Η «ιερή αγανάκτηση» του Πρύτανη της Κρήτης που βγήκε στις τηλεοράσεις να καταγγέλει το □συλο και να βλέπει «ναρκομανείς μέσα στο ΕΜΠ» είναι απόλυτα κατανοητή. Φαντάζεται οτι χωρίς αυτά τα εμπόδια το ίδρυμα του θα μπορούσε να είναι μέτοχος δίπλα σε κάποιο Imperial College.

Πραγματικά, το κίνημα του □ρθρου 16 υψώνει εμπόδια σε όλη αυτή την πολυεπίπεδη εισβολή του κέρδους στα Πανεπιστήμια. Είναι ένα κίνημα με γνήσιο αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και δεν είναι τυχαίο ότι στον σκληρό πυρήνα του βρίσκεται η αντικαπιταλιστική Αριστερά. Η συνέχεια αυτής της σύγκρουσης προβλέπεται θυελλώδης.

Ούτε μέρα παραπάνω ούτε σέντ λιγότερο

Ο υπουργός Εργασίας και οι ηγεσίες των συντεχνιών άρχισαν διάλογο για τα μέτρα που η κυβέρνηση θέλει να εφαρμόσει στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Τ.Κ.Α.). Η κυβέρνηση αφού κατάφερε να περάσει την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης από τα 60 στα 63 στο Δημόσιο τομέα και στους ημικρατικούς. Τώρα έβαλε πλώρη για να αυξήσει τις εισφορές των εργαζομένων στο ΤΚΑ και το όριο σύνταξης στον ιδιωτικό τομέα από 63 στα 65.

Όσα έμοιαζαν άπιαστο όνειρο για την κυβέρνηση Κληρίδη, φαίνεται πως η κυβέρνηση της αλλαγής καταφέρνει να τα υλοποιεί. Μόνο στους εκπαιδευτικούς δεν έχει καταφέρει να περάσει τα σχέδια της.

Χοντρά Ψέματα

Η επίθεση στα σχέδια σύνταξης και στα ασφαλιστικά ταμεία, δεν είναι μία επιλογή των εργοδοτών και της κυβέρνησης μόνο στην Κύπρο. Παρόμοια σχέδια είχαμε στην Ευρώπη από τον Σρέντερ στην Γερμανία, τον Μπερλουσκόνι στην Ιταλία και τον Σημίτη στην Ελλάδα.

Μήπως ξαφνικά όλα τα ταμεία σ□ολη την Ευρώπη καταρρέουν; Όχι φυσικά, Η επίθεση στα σχέδια σύνταξης είναι επιλογή της άρχουσας τάξης σ'ολόκληρη την Ευρώπη η οποία θέλει να ξεφορτωθεί τα βάρη για το ασφαλιστικό και τις συντάξεις και να τα φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων. Είναι κομμάτι της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και των επιθέσεων τους στην εργατική τάξη, για να τονώσουν τα κέρδη τους και την «ανταγωνιστικότητα» των οικονομιών τους. Τα όσα λένε, περί μέτρων για την βιωσιμότητα του Ταμείου είναι χοντρά ψέματα.

Τα επιχειρήματα που προβάλλουν είναι ότι αυξήθηκε, ο μέσος όρος ζωής που σημαίνει ότι εκταμιεύονται πολύ περισσότερα λεφτά από το ΤΚΑ σε συντάξεις, ενώ τα έσοδα του μειώνονται, αφού όλο και λιγότερα εισρέουν στο ταμείο (λόγω υπογεννητικότητας και της γήρανσης του πληθυσμού). Αυτό λένε, χωρίς την παράταση του ορίου αφυπηρέτησης, βάζει σε κίνδυνο τη διασφάλιση της συνέχισης της παροχής συντάξεων στις μέλλουσες γενιές. Έτσι, λένε, οι σημερινοί 40άρηδες μέχρι το 2020 θα βρουν το ταμείο μισοάδειο, ενώ τα παιδιά μας εντελώς άδειο, το ταμείο θα καταρρεύσει.

Η λύση που προτείνουν είναι να δουλεύουμε περισσότερα χρόνια και να εισφέρουμε περισσότερα. Η Διεθνής Τράπεζα προτείνει την αύξηση του ορίου σύνταξης στα 67 ακόμα και τα 70 σαν την πανάκεια για να σωθεί το ταμείο. Η ηλικία γύρω στα 50 είναι η πιο παραγωγική ηλικία και στη συνέχεια αρχίζει η κάμψη. Γι' αυτό η σύνταξη στα 60 δεν είναι πολυτέλεια αλλά είναι ο τρόπος να μπορέσουμε να ζήσουμε περισσότερο απολαμβάνοντας όσο γίνεται μια καλύτερη ποιότητα ζωής. Για την κυβέρνηση και τους εργοδότες η αύξηση του ορίου ηλικίας των εργαζομένων είναι δυσάρεστη εξέλιξη αντί μια κατάκτηση. Θέλουν να μας τιμωρήσουν γιατί ζούμε περισσότερο από τους παππούδες και τους πατεράδες μας. Στην πραγματικότητα προτιμούν να πεθαίνουμε νεότεροι και να μη φτάσουμε να φάμε σύνταξη.

Το επιχείρημα τους ότι η γήρανση του πληθυσμού σε συνδυασμό με την υπογεννητικότητα ανατρέπει την μαθηματική σχέση μεταξύ ασφαλισμένων και συνταξιούχων, έχει μια βάση, αλλά είναι μόνο η μισή αλήθεια. Πράγματι ο μέσος όρος ζωής από τα 69 για τους άνδρες και 72 για τις γυναίκες, αυξήθηκε σήμερα, στα 77 και 81 αντίστοιχα. Όμως η όποια αύξηση των δαπανών του Ταμείου μπορεί να καλυφτεί. (Τη δεκαετία 1992–2002 η αύξηση των δαπανών του ΤΚΑ για συντάξεις ήτανε μόνο 2%).Η αύξηση της παραγωγικότητας μέσα από την εξέλιξη της τεχνολογίας, αυξάνει και τον πλούτο που παράγεται στην κοινωνία.

Έτσι το 2050 με τους σημερινούς ρυθμούς, ακόμα και με τον σημερινό αριθμό εργαζομένων, ο πλούτος που θα παράγεται στην κοινωνία θα είναι υπερδιπλάσιος.

Ελλείμματα

Αλλο ένα επιχείρημα που προβάλει η κυβέρνηση για την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, είναι η μείωση των ελλειμμάτων και η ενίσχυση των δημοσίων οικονομικών με στόχο την ένταξη στην ΟΝΕ μέχρι το 2008. Έτσι φορτώνει τα ελλείμματα στις πλάτες των εργαζόμενων, οι οποίοι είναι οι μόνοι που δεν φταίνε για τα ελλείμματα των δημόσιων ταμείων. Τα ελλείμματα τα δημιούργησαν οι εργοδότες και η κυβέρνηση. Οι εργοδότες οι οποίοι κατακρατούν τις εισφορές των εργαζομένων στο ταμείο γύρω στα 40 εκατομμύρια κάθε χρόνο και βάζουν στο ταμείο πιο χαμηλές εισφορές από αυτές που προβλέπονται με βάση τους πραγματικούς μισθούς των εργαζομένων τους.

Τα ελλείμματα οφείλονται στο ότι όλες οι Κυβερνήσεις βάζουν χέρι στα αποθέματα του ΤΚΑ σαν εύκολη λύση δανεισμού. Οφείλονται στις στρατιωτικές δαπάνες και εξοπλισμούς, στα δεκάδες σκάνδαλα όπως αυτό του νέου Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας, στις φοροαπαλλαγές και τις επιδοτήσεις του κεφαλαίου και στην φοροαπαλλαγή των γερακιών του χρηματιστηρίου και της εκκλησιαστικής περιουσίας.

Η υποκρισία τους λοιπόν δεν έχει όρια. Αυτοί οι οποίοι αφήνουν τους νέους χωρίς δουλείες και τους καταδικάζουν στην ανεργία χύνουν τώρα κροκοδείλια δάκρυα για το ότι οι νέοι θα βρουν άδεια ταμεία σύνταξης. Εργοδότες και κυβέρνηση για χρόνια τώρα πάγωσαν τις προσλήψεις στο δημόσιο και τον ημικρατικό τομέα. Η κατάργηση στην πράξη δεκάδων εκατοντάδων θέσεων εργασίας. Η δουλεία με το κομμάτι τις υπεργολαβίες και το part time. Όλα αυτά ευθύνονται για τις μειωμένες εισφορές το ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων. Δεν είμαστε εμείς που ζούμε περισσότερο που αδειάσαμε το ταμείο αλλά η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών.

Διπλή κλοπή

Το σχέδιο που κατέθεσε ο Βασιλείου για τους εργαζόμενους σημαίνει διπλή κλοπή. Οι εργαζόμενοι εκτός του ότι θα δουλέψουν για δύο χρόνια περισσότερο, θα φάνε και δύο χρόνια λιγότερη σύνταξη. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος θα εισπράττει για άλλα δύο χρόνια και φυσικά δεν θα πληρώνει άλλα δύο χρόνια συντάξεις και ωφελήματα. Εκτός αυτού θα αυξηθούν οι εισφορές τους στο ταμείο κατά 1.3% πάνω στους μισθούς τους κάθε πενταετία.

Η εφαρμογή της αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης στον δημόσιο τομέα από τα 60 στα 63 σημαίνει όφελος για την κυβέρνηση, γύρω στα 140 εκατομμύρια λίρες. Επίσης θα εξοικονομήσει άλλα 175 εκ. που θα έδινε για συντάξεις και φιλοδωρήματα για τρία χρόνια. Πολλαπλάσια θα είναι τα κέρδη από τον ιδιωτικό τομέα.

Η παραμονή τόσων εργαζομένων για άλλα τρία χρόνια θα αυξήσει την ανεργία των νέων κατακόρυφα και αν περάσει και στους εκπαιδευτικούς τότε τα πράγματα θα γίνουν ακόμα χειρότερα. Το σχέδιο που πέρασε στο δημόσιο κλέβει ακόμα παραπάνω τους νέους εργαζόμενους αφού έχει αλλάξει ακόμα και τους συντελεστές με βάση τους οποίους υπολογίζει την σύνταξη και το εφάπαξ των νέων. Παρόμοια μέτρα ετοιμάζουν για τους νέους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών μπήκαν στον διάλογο και συμφώνησαν στην ανάγκη να πάρουν μέτρα για την βιωσιμότητα του ταμείου. Παίζουν έτσι στο γήπεδο των επιχειρημάτων της κυβέρνησης χωρίς να ανοίγουν το ζήτημα ποίος φταίει για τα ελλείμματα και γιατί οι εργαζόμενοι να πληρώσουν την νύφη. Η ΣΕΚ είναι το μόνο συνδικάτο σ'όλη την Ευρώπη που είχε σαν αίτημα της την αύξηση του ορίου σύνταξης. Η ΠΑΣΥΔΥ έκλεισε πρώτη κατ'αρχή συμφωνία με την κυβέρνηση για την αύξηση του ορίου στο δημόσιο. Ενώ η ΠΕΟ δήλωνε πως σαν θέμα αρχής είναι αντίθετη στην αύξηση, αλλά δεν θα αντιδράσει αν οι άλλες συντεχνίες στο δημόσιο και τους ημικρατικούς συμφωνήσουν με την κυβέρνηση. Όμως η ΠΕΟ δήλωνε πως η αύξηση του ορίου σύνταξης στον ιδιωτικό τομέα είναι κόκκινη γραμμή την οποία δεν θα δεχτεί να περάσει. Σήμερα ήδη όλες οι συντεχνίες μπήκαν στον διάλογο και ήδη δέκτηκαν την αύξηση των εισφορών των εργαζομένων αντί να πουν ένα βροντερό όχι. Ήδη μιλούν πως δεν θα δεχτούν την κατάργηση της εθελοντικής εξόδου στα 63. Πράγμα που σημαίνει πώς θα δεχτούν εθελοντική αφυπηρέτηση στα 65

Η λύση

Η λύση δεν είναι η αύξηση του ορίου σύνταξης και των εισφορών των εργαζομένων ή η μείωση των συντάξεων. Η λύση βρίσκεται ακριβώς στην αντίθετη πλευρά. Βρίσκεται στην μείωση του ορίου σύνταξης για τα βαρεία και ανθυγιεινά επαγγέλματα. Βρίσκεται στην αύξηση των θέσεων εργασίας. Αυτό μπορεί να γίνει αν η συντεχνίες παλέψουν για να σταματήσει η πολιτική της λιτότητας και το περικοπών, το πάγωμα των προσλήψεων στον δημόσιο και ημικρατικό τομέα. Αν οι συντεχνίες βάλουν ξανά στις διεκδικήσεις τους το 35ωρο που θα ανοίξει πολλές θέσεις εργασίες και θα γέμιζε τα ταμεία. Αν πάλευαν για την κατάργηση της μερικής απασχόλησης όπου χιλιάδες εργαζόμενοι δουλεύουν ανασφάλιστοι και χωρίς εισφορές στο ταμείο.

Η λύση βρίσκεται στη μονιμοποίηση των 30 με 40 χιλιάδων μεταναστών που ζουν και εργάζονται σε καθεστώς παρανομίας στο έλεος του εργοδότη και της αστυνομίας. Η νομιμοποίηση τους εκτός του ότι θα τους απαλλάξει από αυτό τον εφιάλτη, θα συμβάλει σε μεγάλο βαθμό στην αύξηση των εισφορών στο Ταμείο. Τα ίδια ισχύουν και για τις 7χιλιάδες τουρκοκύπριους που εργάζονται σε ελληνοκύπριους χωρίς οι εργοδότες να καταβάλλουν εισφορές στο Τ.Κ.Α. και το ταμείο χάνει τουλάχιστον 20 εκατομμύρια το χρόνο.

Οι νεοφιλελεύθερες επιθέσεις ενάντια στο ασφαλιστικό ξεσήκωσαν εκατομμύρια ευρωπαίους εργαζόμενους και τα συνδικάτά τους να μπουν στη μάχη. Στην Ελλάδα ο Σημίτης αναγκάστηκε να κάμει πίσω και ο Καραμανλής προσπαθεί να βρει τρόπο να ξαναβάλει το θέμα. Στη Γαλλία οι εργαζόμενοι έδωσαν ένα βροντερό όχι στο Ευροσύνταγμα ανατρέποντας τα σχέδια των εύρο αφεντικών.

Σ'αυτό τον αγώνα πρέπει να συγκλίνει το συνδικαλιστικό κίνημα μαζί με τους εργαζόμενους στις χώρες της Ευρώπης που συνεχίζουν να αντιστέκονται στα σχέδια των ευροαφεντικών και όχι στις αναλογιστικές μελέτες και τα μαγειρέματα μέσα από τον κοινωνικό διάλογο.

Νίκος Αγιομαμίτης

Οι Γαλλικές προεδρικές εκλογές

Την Κυριακή 22 Απριλίου 2007 διεξήχθη ο πρώτος γύρος των γαλλικών προεδρικών εκλογών. Οι κάλπες ανέδειξαν τους δύο φιναλίστ: με 31% τον υποψήφιο της γαλλικής δεξιάς Σαρκοζί και την υποψήφια του Σοσιαλιστικού Κόμματος Σιγκολέν Ρουαγιάλ με 26%. Αξιοσημείωτο ήταν το 19% του κεντρώου Μπαϊρού, ενώ το 10% που πήρε ο φασίστας Λεπέν αποτελεί το χαμηλότερο ποσοστό τα τελευταία 20 χρόνια. Τα αποτελέσματα της άκρας αριστεράς υπήρξαν γενικώς φτωχά σε σύγκριση με εκείνα του 2002. Το επίπεδο συμμετοχής στις εκλογές υπήρξε εντυπωσιακά υψηλό, πλησιάζοντας το 85% κάτι που δεν έχει συμβεί από το 1965.

Η προεκλογική εκστρατεία υπήρξε πολύ έντονη, με τη διοργάνωση συλλαλητηρίων με μαζική προσέλευση κι ένα έντονο κλίμα πολιτικοποίησης. Αυτή η πολιτικοποίηση εξηγεί και το υψηλό ποσοστό συμμετοχής στη ψηφοφορία. Η δεύτερη διαπίστωση που πρέπει να γίνει είναι ότι αυτές οι εκλογές σηματοδοτούν το τέλος ενός πολιτικού κύκλου και την αρχή ενός καινούριου. Υπάρχει μια γενική ανανέωση των πολιτικών προσωπικοτήτων και μια έντονη συνείδηση ότι η γαλλική κοινωνία βρίσκεται σε κρίση και χρειάζεται άμεσα ριζικές αλλαγές. Αυτό το κλίμα, σε συνδυασμό με μια ανάλυση των αποτελεσμάτων υπό το πρίσμα της δυναμικής της ταξικής πάλης των τελευταίων χρόνων, φανερώνουν μια διαρκή διεργασία κοινωνικής πόλωσης που ολοένα βαθαίνει και που έχει σαν αποτέλεσμα την όξυνση των ταξικών αντιπαραθέσεων. Χρειάζεται κανείς να δει πέρα από την επιφάνεια των αποτελεσμάτων του πρώτου γύρου για να διακρίνει αυτές τις διαδικασίες και για να μπορέσει να καταλάβει ότι τα αποτελέσματα δεν ερμηνεύονται σαν μια σταθεροποίηση της κατάστασης στη Γαλλία ή μια μετατόπιση προς τα δεξιά της πολιτικής σκακιέρας.

Ας θυμίσουμε στα γρήγορα το γενικότερο πλαίσιο αυτών των εκλογών. Ο γαλλικός καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση εδώ και χρόνια γιατί η αστική τάξη δεν έχει καταφέρει να επιβάλει την νεοφιλελεύθερη αναδιοργάνωση του συστήματος που θα της επέτρεπε να αυξήσει το ποσοστό εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, κάτι που θα αύξανε το ρυθμό συσσώρευσης του κεφαλαίου και θα φούσκωνε τα κέρδη των γαλλικών εταιριών και πολυεθνικών. Η γαλλική αστική τάξη αργοπορεί σε σχέση με τους ανταγωνιστές της, και όσο περνά ο χρόνος η πίεση από τον διεθνή ανταγωνισμό αυξάνεται. Είναι αυτή η πίεση που σπρώχνει εδώ και χρόνια τις διάφορες κυβερνήσεις να ψάχνουν για λύσεις ώστε να κάμψουν την εργατική αντίσταση. Οι επιθέσεις έχουν διαδεχθεί η μια την άλλη, ιδίως από το 2002 με την επάνοδο της δεξιάς στην κυβέρνηση. Σιγά–σιγά, από το 1995 και μετά, η κατάσταση φανερώνει σημεία κοινωνικής και πολιτικής κρίσης. Τα δύο τελευταία χρόνια, η κρίση έχει κάνει την κυβέρνηση να παραπαίει. Στο κοινωνικό πεδίο, τα γεγονότα του Νοέμβρη του 2005 στα λαϊκά προάστια των γαλλικών πόλεων και η φοιτητική και εργατική κινητοποίηση της άνοιξης του 2006 ενάντια στον νόμο του CPE (που θα εγκαθιστούσε μια νέα σύμβαση για τους εργαζόμενους κάτω των 26 ετών), κλόνισαν το όποιο κύρος διέθετε η κυβέρνηση Βιλπέν. Στο πολιτικό πεδίο, το «όχι» στο δημοψήφισμα για το νεοφιλελεύθερο ευρωσύνταγμα στις 29 Μάη 2005 χαρακτηρίστηκε σαν πολιτικός σεισμός για όλη την Ευρώπη. Στο εθνικό επίπεδο, η πλειονότητα του κόσμου αψήφησε τις παραδοσιακές ηγεσίες, αφού όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα (πλην του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας) αλλά και τα ΜΜΕ ήταν υπέρ του ευρωσυντάγματος. Όταν ένα χρόνο μετά η κυβέρνηση υποχωρούσε μπροστά στα τρία εκατομμύρια απεργών και διαδηλωτών ενάντια στο CPE, η αστική τάξη κατάλαβε ότι αυτή η κυβέρνηση και οι τακτικές της είχαν ξοφλήσει και ότι χρειαζότανε ένα νέο σχέδιο. Η εργατική τάξη ανάκτησε την ελπίδα ότι πάλη ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό δεν ήταν μια ματαιότητα και ότι μπορούσε να υπάρξει μια εναλλακτική οδός. Όλων η προσοχή στράφηκε στις εκλογές.

Το ζητούμενο για την αριστερά ήταν, λοιπόν, να δημιουργηθεί ένας πόλος ικανός να εκφράσει στο πολιτικό πεδίο το ριζοσπαστικό πνεύμα των αγώνων των τελευταίων χρόνων. Παράλληλα, υπήρχε ανάγκη να δημιουργηθεί μια νέα πολιτική ηγεσία για το εργατικό κίνημα. Η σοσιαλδημοκρατία έχει χάσει την ηγεμονία που είχε αποκτήσει με τον Μιτεράν ενώ το ΚΚ αγωνίζεται από την πτώση του τείχους του Βερολίνου να επιβιώσει. Το 2002, τρία εκατομμύρια ψηφοφόροι έδωσαν την ψήφο τους στις οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς, ''Εργατική Πάλη'' (Lutte Ouvriere) και ''Κομμουνιστική Επαναστατική Λίγκα» (LCR), που κατέβηκαν με δύο διαφορετικούς υποψηφίους και πήραν πάνω από το 10%. Το 2007, όμως, τα αποτελέσματα υπήρξαν εντελώς διαφορετικά. Μόνο η LCR κατάφερε μερικώς να ανταποκριθεί στις ανάγκες της περιόδου. Έχοντας πάρει ένα ποσοστό 4,1% από ενάμιση εκατομμύριο ψηφοφόρους (αριθμός μεγαλύτερος από το 2002 λόγω της αυξημένης συμμετοχής ψηφοφόρων), ήρθε πέμπτη μετά από 4 μεγάλους υποψηφίους και επέπλευσε του ναυαγίου της ριζοσπαστικής αριστεράς. Ενδεικτικά το ΚΚΓ πήρε 1,9% το χειρότερο ποσοστό της ιστορίας του, η Lutte Ouvriere 1,5% και ο Ζοζέ ΜΠοβέ (υποψήφιος ενός ετερόκλιτου κινήματος με προφίλ ενάντια στην παγκοσμιοποίηση) πήρε 1,3%.

Η προεκλογική εκστρατεία όμως σημαδεύτηκε έντονα από τα κοινωνικά ζητήματα, όπως οι μισθοί, η ακρίβεια, η απασχόληση και η φτώχεια. Μια σειρά από μεμονωμένους αγώνες έδωσαν το ρυθμό της εκστρατείας: τον Γενάρη ήταν το ζήτημα της στέγασης, μετά ήρθαν οι μεγάλες κινητοποιήσεις στην Airbus ενάντια στις απολύσεις και τέλος η απεργία διαρκείας (έξι βδομάδες) στο παρισινό εργοστάσιο της Peugeot–Citroen με αιτήματα όπως η αύξηση των μισθών και η μονιμοποίηση έκτακτου προσωπικού. Στις δημοσκοπήσεις, το ζήτημα που κρινόταν ως το πιο σημαντικό ήταν η απασχόληση.

Ο κατακερματισμός των υποψηφιοτήτων της ριζοσπαστικής αριστεράς, 4 συνολικά, μοιραία έσπρωξε πολύ κόσμο στο ''ρεαλισμό'' και την πίεση του επιχειρήματος της «χαμένης ψήφου» ώστε να προτιμήσουν την Ρουαγιάλ από τον πρώτο γύρο, φοβούμενοι ένα σενάριο του τύπου Σαρκοζί □ Λεπέν στο δεύτερο γύρο. Αυτή ήταν η αποτυχία της αριστεράς. Επιπρόσθετα, πολλοί παραδοσιακοί αριστεροί, εντελώς απογοητευμένοι με το Σοσιαλιστικό Κόμμα και ψάχνοντας μια εναλλακτική επιλογή, έδωσαν την ψήφο τους στον υποψήφιο του κέντρου, Μπαϊρού. Αυτός είναι ο κύριος λόγος της εντυπωσιακής ανόδου του από το 7% (2002) στο 19% (2007). Ο άλλος λόγος έχει να κάνει με την μετατόπιση προς τα δεξιά της γκωλικής δεξιάς. Αυτή η μετατόπιση φόβισε τους μετριοπαθείς δεξιούς που προτίμησαν τον Μπαϊρού από τον Σαρκοζί.

Η μετατόπιση του Σαρκοζί προς τα δεξιά εξηγεί κα την πτώση του ποσοστού του Λεπέν. Η τακτική του Σαρκοζί ήταν, και θα συνεχίσει να είναι, να φλερτάρει με τους ψηφοφόρους του Λεπέν αναπαράγοντας τις ρατσιστικές ιδέες του τελευταίου. Ο Σαρκοζί πρότεινε τη δημιουργία ενός υπουργείου «Μετανάστευσης και Εθνικής Ταυτότητας».

Υπάρχει ακόμα ένα στοιχείο που φανερώνει πολλά πράγματα. Είναι το έντονο συναίσθημα ενάντια στον Σαρκοζί, ιδιαιτερα μέσα στη νεολαία. Αυτό το συναίσθημα έχει δύο παραμέτρους: εκφράζει την έντονη επιθυμία για αλλαγή μετά από 12 χρόνια με δεξιό πρόεδρο αλλά αποτελεί επίσης και έκφραση της ταξικής πόλωσης στο πολιτικό πεδίο. Ο Σαρκοζί εκπροσωπεί την ριζοσπαστικοποιημένη αστική τάξη με τις πιο επιθετικές διαθέσεις. Δεν είναι τυχαία που παραλληλίζεται με την Θάτσερ.

Ο δεύτερος γύρος των εκλογών (6 Μάη) θα αποτελέσει κάτω από αυτές τις συνθήκες ένα δημοψήφισμα κατά του Σαρκοζί. Όλοι οι υποψήφιοι της ριζοσπαστικής αριστεράς κάλεσαν τους ψηφοφόρους να ψηφίσουν Ρουαγιάλ χωρίς ψευδαισθήσεις, έτσι ώστε να επιβληθεί μια ήττα στη δεξιά. Μια ήττα του Σαρκοζί και της δεξιάς θα έχει πολύ θετικό αντίκτυπο στο εργατικό κίνημα αφού θα μεταφραστεί σαν μια επιτυχία, γεγονός που θα τονώσει ηθικά τους εργαζόμενους και θα αυξήσει την αυτοπεποίθησή τους.

Χριστάκης Γεωργίου

φοιτητής στο Παρίσι

«ΑΚΑΜΑΣ»: η ταινία που χαλάει τη μόστρα της Δεξιάς

Τον περασμένο Απρίλη έγινε και στην Κύπρο η προβολή της ταινίας «Ακάμας» του Πανίκου Χρυσάνθου, σεναριογράφου και σκηνοθέτη. Ο «Ακάμας» προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων από τους εθνικιστές προτού ακόμα γυριστεί ενώ είναι η μόνη ταινία της οποίας η χρηματοδότηση διακόπηκε για πολιτικούς λόγους από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού.

Θέμα της ταινίας, που σύμφωνα με τον σκηνοθέτη είναι βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα, είναι η ιστορία αγάπης ενός μουσουλμάνου και μιας χριστιανής στην Κύπρο του 1950. Ένας Τουρκοκύπριος, ο Ομέρης, είναι παραπαίδι σ' έναν Ελληνοκύπριο βοσκό. Ερωτεύεται την κόρη του, αλλά εκείνη είναι δοσμένη σ' έναν αντάρτη της ΕΟΚΑ, που έχει το ψευδώνυμο «Ευαγόρας». Ο Ομέρης, για να την κερδίσει, αποδέχεται να βοηθήσει την ΕΟΚΑ, να γίνει κι αυτός ήρωας στα μάτια της Ροδούς. Τελικά, ο Ευαγόρας προδίδεται από έναν Ελληνοκύπριο καταδότη και δολοφονείται από τους γγλους. Ο Ομέρης καταφέρνει και γίνεται ο ήρωας της Ροδούς, βιώνοντας και οι δυο τον έρωτά τους με φόντο το πολιτικό σκηνικό της περιόδου 1950–74.

Ο «Ακάμας» για τον Χρυσάνθου αποτελεί πρώτιστα μια ιστορία έρωτα που περνά την 'κόκκινη γραμμή', και που έχει να αντιπαλέψει τη μισαλλοδοξία, και τον εθνικισμό και των δύο πλευρών, στέλλοντας ένα μήνυμα ενάντια στη διαίρεση του νησιού και υπέρ της ειρήνης.

Η ταινία είναι αναμφίβολα πολιτικοποιημένη, συνάμα και ένα πολύ φιλόδοξο και ριψοκίνδυνο στο είδος της εγχείρημα, αφού ο σκηνοθέτης καταπιάνεται με μια πολυτάραχη περίοδο της νεότερης ιστορίας της Κύπρου: με τις σχέσεις συμβίωσης και συγκρούσεων Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων κάτω από το αποικιακό καθεστώς των Αγγλων, την περίοδο της ΕΟΚΑ, τις διακοινοτικές συγκρούσεις του 1963 μέχρι και τον πόλεμο του 1974. Η ταινία θίγει έμμεσα ή έστω με υπαινικτική αναφορά καυτά ζητήματα που μέχρι σήμερα διχάζουν την ελληνοκυπριακή κοινωνία. Τέτοιο είναι το ζήτημα των δολοφονιών αθώων από την ΕΟΚΑ. Η σκηνή με την εκτέλεση του 'προδότη' από την ΕΟΚΑ, παρόλο που δεν διευκρινίζεται κατά πόσο είναι αθώος ή ένοχος, παραπέμπει στις δολοφονίες αθώων αριστερών μελών του ΑΚΕΛ από την ΕΟΚΑ, ένα ζήτημα 'ταμπού' για όλες τις μέχρι σήμερα κυβερνήσεις, συμπεριλαμβανομένης και της σημερινής κυβέρνησης της «Αλλαγής», που αρνήθηκαν επίμονα να ικανοποιήσουν το αίτημα για αποκατάσταση της μνήμης τους που χρόνια τώρα θέτει το ΑΚΕΛ. Επίσης θίγεται το ζήτημα της στελέχωσης του κυπριακού κράτους μετά την ανεξαρτησία από αρκετά τυχοδιωκτικά στοιχεία και τραμπούκους που είχαν κάποια σύνδεση με την περίοδο 1950–55 της ΕΟΚΑ και τους οποίους αργότερα χρησιμοποίησε το «παρακράτος» και η ΕΟΚΑ Β', συνεργώντας με την χούντα, για την ανατροπή του Μακάριου. Στην ταινία ο αντάρτης Ευαγόρας προδίδεται στους Αγγλους από Ελληνοκύπριο κουκουλοφόρο καταδότη, με το όνομα Κκαγιάς, τον οποίο βλέπουμε μετά την ανεξαρτησία ν' αναλαμβάνει αξίωμα στην αστυνομία της νεοσύστατης Κυπριακής Δημοκρατίας.

Είναι ευχάριστο να βλέπεις την αμφισβήτηση ορισμένων ιδεολογικών κάστρων της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης. Κάστρα που για χρόνια τώρα χρησιμοποιούνται σαν προπύργια σοβινιστικής, εθνικιστικής και αντικομουνιστικής προπαγάνδας τα

οποία ενισχύουν την ιδεολογική επιβολή της άρχουσας τάξης πάνω στην εργατική τάξη και την κοινωνία γενικότερα. Αποτελεί επιτέλους ευχάριστη έκπληξη να βλέπεις στο πανί μια προσπάθεια απομυθοποίησης της σύγχρονης κυπριακής ιστορίας.

Παρόλο που ο Χρυσάνθου κάνει αναφορά στην αυτοθυσία και ανιδιοτέλεια αρκετών αγωνιστών της ΕΟΚΑ, δεν είναι δύσκολο ν' αντιληφθούμε γιατί ο «Ακάμας» προκάλεσε την μήνιν και τις αντιδράσεις των εθνικιστών που 'δικαιώθηκαν' με την απόφαση της επίσημης κυβέρνησης, μέσω του υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού, να 'κόψει' την ταινία.

Τον Μάιο του 2005, όταν ακόμα γυριζόταν η ταινία, το «Ποντίκι» της Κύπρου βγήκε με τον τίτλο «Σοκ: Ανθελληνική ταινία χρηματοδότησε η κυβέρνηση!» καταγγέλλοντας πως η ταινία του Χρυσάνθου «στρέφεται ξεκάθαρα εναντίον του Απελευθερωτικού Αγώνα της ΕΟΚΑ» και εναντίον του ήρωα Ευαγόρα Παλληκαρίδη, που τον παρουσιάζει «σαν ψυχρό δολοφόνο και εκτελεστή». Ακολούθησαν οι αντιδράσεις του Συνδέσμου Αγωνιστών της ΕΟΚΑ παρά το γεγονός ότι ο ίδιος ο σκηνοθέτης έκανε ξεκάθαρο ότι ο «Ευαγόρας» της ταινίας του δεν έχει καμιά άμεση ή έμμεση σχέση με τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη.

Η επίμαχη σκηνή της δολοφονίας ενός Ελληνοκύπριου από την ΕΟΚΑ μέσα στην εκκλησία στη διάρκεια του επιταφίου □ μια πραγματική ιστορία κατά τον Χρυσάνθου η οποία έγινε στην Κυθρέα □ αποτέλεσε τη δικαιολογία του Υπουργείου Παιδείας για να διακόψει την κρατική επιχορήγηση της ταινίας. Ζητήθηκε μάλιστα από τον σκηνοθέτη να αφαιρέσει την συγκεκριμένη η σκηνή και 'να διευκρινιστεί στο σενάριο ότι το συγκεκριμένο άτομο ήταν όντως προδότης και όχι θύμα σκοπιμοτήτων'. Αυτό κι αν είναι σκανδαλώδης σκοπιμότητα και λογοκρισία χειρίστου είδους!

Θα μπορούσε κάλλιστα το σενάριο αντί τη συγκεκριμένη σκηνή να παρουσίαζε έναν πάμπτωχο εργάτη, που αφού τον απήγαγαν μασκοφόροι της ΕΟΚΑ, τον οδήγησαν στην πλατεία του χωριού, κτύπησαν τις καμπάνες, μαζεύτηκε κόσμος και μαθητές γυμνασίου, και με την παρότρυνση των «αγωνιστών» λιθοβολήθηκε μέχρι θανάτου σαν «προδότης», απλά και μόνο επειδή ήταν αριστερός! Όπως έγινε στην πραγματικότητα δηλαδή με τον Σάββα Μένοικου, που το 'έγκλημά' του ήταν ότι ήταν μέλος του ΑΚΕΛ. Όπως ήταν και οι εκτελέσεις των άλλων 17 αθώων μελών του ΑΚΕΛ που δολοφονήθηκαν από την ΕΟΚΑ με διαταγές του κομμουνιστοφάγου Γρίβα. Πώς θα αντιδρούσαν άραγε τότε οι εθνικιστές και το Υπ. Παιδείας; Μήπως θα οργάνωναν πορείες διαμαρτυρίας με σημαίες όπως έκαναν οι τ/κ εθνικιστές στο βορρά επειδή ο σταθμός «Μπαϊράκ» πρόβαλε την άλλη ταινία του Χρυσάνθου «Το Τείχος μας»;

Αδυναμίες

Ο Χρυσάνθου περιόρισε τον εαυτό του και δεν εκφράστηκε ελεύθερα στην ταινία του επειδή όπως δήλωσε ο ίδιος «πολλοί θα μου κολλούσαν την ταμπέλα του προδότη. Απλά ήμουν λίγο πιο επικριτικός από ότι αντέχει η κοινωνία μας». Ωστόσο οι αδυναμίες της ταινίας έχουν να κάνουν περισσότερο με μια απλοϊκή, επιφανειακή πολιτική παρουσίαση της περιόδου με την οποία καταπιάνεται ο σκηνοθέτης, που εμπεριέχει στοιχεία της κυρίαρχης άποψης για το κυπριακό.

Στην ταινία οι συγκρούσεις ανάμεσα σε Ε/κ και Τ/κ παρουσιάζονται σαν έργο κύρια ακραίων εθνικιστικών στοιχείων και ομάδων μέσα στις δύο κοινότητες. Όμως τα στοιχεία αυτά μετέφραζαν στην πράξη από την μια, την επίσημη πολιτική της ε/κ ηγεσίας υπό τον Μακάριο, που στόχευε στην Ένωση και στον αποκλεισμό των Τουρκοκυπρίων κι από την άλλη, τη διχοτόμηση από πλευράς τ/κ ηγεσίας. Αν ο Γρίβας ήτανε ο αντικομμουνιστής και τουρκοφάγος ο Μακάριος επεδίωκε την πολιτική εξουδετέρωση των Τουρκοκυπρίων. Οι διακοινοτικές συγκρούσεις του 1963 ήταν το αποτέλεσμα της προσπάθειας του Μακάριου να αλλάξει το Σύνταγμα σε βάρος των Τ/κ, σπρώχνοντάς τους στους θύλακες. Στην ταινία δεν υπάρχουν αυτά τα ιστορικά πρόσωπα. Δεν υπάρχει ο Γρίβας, ενώ η σκηνή με τον «συνετό» Επίσκοπο που προσπαθεί ν' αποτρέψει τις συγκρούσεις λόγω των αντιδράσεων της τοπικής κοινωνίας για τον γάμο της Ροδούς με τον Ομέρη, παραπέμπει στον Μακάριο και τον μύθο του «καλού προέδρου» που υπήρξε «θύμα των περιστάσεων».

Στην ταινία απουσιάζει επίσης ένα σημαντικό στοιχείο στις σχέσεις συμβίωσης ανάμεσα στους Ε/κ και Τ/κ που ήταν οι κοινοί εργατικοί αγώνες ιδιαίτερα την δεκαετία του 1940. Η μόνη νύξη που γίνεται είναι στη σκηνή όπου ένας τ/κ συγγενής του Ομέρη, αποφασίζοντας να φύγει με άλλους Τ/κ από το χωριό του για το βορρά, ξεκρεμάει από τον τοίχο και παίρνει μαζί του μια φωτογραφία από μια κοινή απεργία.

Στην ταινία η μαζική φυγή των Τ/κ στο βορρά μετά το 1974 παρουσιάζεται σαν αποτέλεσμα εξαναγκασμού και πίεσης των εθνικιστών μέσα στην τ/κ κοινότητα, κάτι που στην ε/κ πολιτική πέρασε σαν ο μύθος της «βίαιης μετακίνησης». Σίγουρα πολλοί Τ/κ έφυγαν παρά τη θέλησή τους. Όμως εκτός από την ανταλλαγή αιχμαλώτων, αυτό που ονομάστηκε 'ανταλλαγή πληθυσμών' ήταν σε μεγάλο βαθμό μια μαζική φυγή των Τ/κ στο βορρά. Πολλοί Τ/κ πλήρωναν Ε/κ για να τους μεταφέρουν με φορτηγά στο βορρά. Στις ε/κ εφημερίδες της περιόδου (Σεπτέμβρης '74 □ καλοκαίρι '75) αναφέρονται πολλές συλλήψεις ε/κ οδηγών από περιπόλους της αστυνομίας και της εθνικής φρουράς επειδή μετέφεραν (με αμοιβή) Τ/κ στις τουρκοκρατούμενες περιοχές.

Παρά τις αδυναμίες της, η ταινία αποτελεί μια σημαντική προσπάθεια παρουσίασης μιας 'άγνωστης' πραγματικότητας για σημαντικές πτυχές της νεότερης ιστορίας της Κύπρου, όπως ήταν η περίοδος 1950–1974, που έχει διαμορφώσει τις σημερινές καταστάσεις. Κι αυτό γιατί η επίσημη ιστορία του κυπριακού κράτους μετά την ανεξαρτησία, γράφτηκε αφήνοντας έξω την αριστερά, τους αγώνες της και τις διώξεις της. Πρόκειται για την ιστορία που διδάσκεται στα σχολεία, προβάλλεται μέσα από τους επίσημους εορτασμούς και επετείους και που παραμένει κομμένη και ραμμένη στα μέτρα και την ιδεολογία της δεξιάς. Την ταινία αξίζει να τη δει η νέα γενιά σε πείσμα του ε/κ πολιτικού κατεστημένου, που 'αντιστέκεται' και τρέμει οτιδήποτε τείνει να το αμφισβητήσει όπως είναι μια ταινία σαν τον «Ακάμα» ή όπως η άλλη ταινία του Χρυσάνθου «Το Τείχος μας» ή το ντοκιμαντέρ του Αγκαστινιώτη «Αναζητώντας την Σελτέν» που η προβολή τους απαγορεύτηκε επειδή αναφέρονται στην τραγωδία των ανθρώπων –Τουρκοκυπρίων κι Ελληνοκυπρίων – που βίωσαν το δράμα της αλληλοσφαγής.

Όσοι αγωνίζονται ενάντια στον εθνικισμό, ενάντια στον διαχωρισμό και υπέρ της ειρήνης και συναδέλφωσης αξίζει να δουν τον «Ακάμα» και να δηλώσουν την υποστήριξή τους στο πλευρό του Χρυσάνθου.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Φυλλάδιο που κυκλοφόρησε η Εργατική Δημοκρατία για τις εκδηλώσεις μνήμης και τιμής για τους Καβάζογλου και Μισιαούλη

Κοινά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους των πολέμων στη Κύπρο

Οι Ντερβίς Αλη Καβάζογλου και Κώστας Μισιαούλης πέθαναν αγκαλιασμένοι από τις δολοφονικές σφαίρες των σωβινιστών. Δίκαια έχουν θεωρηθεί από την μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων στη Κύπρο σαν σύμβολα της ελληνοτουρκικής φιλίας και η θυσία τους εμπνέει κάθε ειλικρινή υποστηρικτή της επαναπροσέγγισης και της ειρηνικής συνύπαρξης.

Η δολοφονία τους θα αποτελεί παντοτινό όνειδος για τους σοβινιστές δολοφόνους τους που μπορεί να έμειναν ασύλληπτοι άλλα έχουν καταδικαστεί αμετάκλητα στην συνείδηση των απλών ανθρώπων και στις δύο κοινότητες. Αποτελεί όμως και μια θλιβερή υπενθύμιση για τα τραγικά αδιέξοδα της εθνικιστικής πολιτικής της αριστεράς και στις δύο κοινότητες στην Κύπρο που ακολούθησε και στήριξε τις επιλογές της άρχουσας τάξης της πλευράς της, την ένωση η ε/κ αριστερά και τη διχοτόμηση η τ/κ αριστερά. Μιας πολιτικής που άφησε εκτεθειμένους αγωνιστές της ειρήνης και της ελληνοτουρκικής φιλίας όπως οι Καβάζογλου και Μισιαούλης για να γίνουν εύκολοι στόχοι των σοβινιστών.

Σαράντα δυο χρόνια από τη θυσία τους και οι ακροδεξιές συμμορίες και οι φασίστες ξαναβγαίνουν απειλητικά στους δρόμους και στις δυο πλευρές. Κτυπούν μαθητές, παρενοχλούν εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης, χύνουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο στα σχολεία, απειλούν τους αντιρατσιστές και όσους τολμούν να θίξουν τη τιμή του έθνους και να μιλήσουν για τα εγκλήματα των εθνικιστών της πλευράς τους. Ενθαρρυμένοι από την ανοχή και την κάλυψη που τους δίνουν οι επίσημες αρχές και το πολιτικό κατεστημένο διεκδικούν το «δικαίωμα» να μας κάνουν σαπούνια («κομμούνια θα γίνεται σαπούνια») και να εξοντώσουν τους τ/κ αφού ο μόνος «καλός Τούρκος είναι ο νεκρός Τούρκος».

Πολύ σωστά αφιέρωσε η ΕΔΟΝ τις φετινές εκδηλώσεις στη μνήμη των Καβάζογλου – Μισιαούλη στην πάλη ενάντια στην αναβίωση του φασισμού. Οι φασίστες όμως δεν αντιμετωπίζονται με αναθέματα και ξόρκια αλλά χτυπώντας εκεί ακριβώς που επωάζεται το αυγό του φιδιού, στους κόλπους του εθνικισμού. Χρειάζεται μια πολιτική που να κοντράρει και όχι να στηρίζει τις επιλογές της άρχουσας τάξης, το ψυχροπολεμικό κλίμα, τους ανταγωνισμούς και τις διπλωματικές μανούβρες. Που να κτίζει γέφυρες φιλίας, και συνεργασίας και να σέβεται τους θεσμούς και τις επιθυμίες της άλλης πλευράς και όχι να παίζει το παιχνίδι της αναγνώρισης ή της αποαναγνώρισης όπως κάνουν οι Παπαδόπουλος και Ταλάτ. Που να αποδέχεται την διαφορετικότητα και την ισότητα της άλλης πλευράς και όχι να ψάχνει προφάσεις και δικαιολογίες για να εκβιάζει την άλλη πλευρά όπως δυστυχώς κάνουν η Δήμαρχος Λευκωσίας και ο τ/κ δήμαρχος της βόρειας Λευκωσίας. Η Δήμαρχος μας θα έπρεπε να ξέρει ότι αν οι τουρκοκύπριοι δεν μπόρεσαν ποτέ να εκλέξουν δικό τους δήμαρχο όπως προέβλεπε το Σύνταγμα του 60 αυτό οφείλεται στον Μακάριο και την ε/κ άρχουσα τάξη που δεν τους το επέτρεψαν, απαιτώντας να περιοριστούν τα σύνορα των τουρκοκυπριακών δήμων εκεί που υπήρχε αποκλειστικά τουρκοκυπριακή περιουσία, πράγμα αδύνατο αφού ο κόσμος ζούσε ανάμικτα ενώ η εκκλησία έλεγχε ένα τεράστιο μέρος της ακίνητης ιδιοκτησίας, ιδιαίτερα στη παλιά πόλη της Λευκωσίας. Με τέτοιες επιλογές ούτε η ειρήνη, ούτε η διευθέτηση του κυπριακού έρχονται πιο κοντά όσες διακυρήξεις για επαναπροσέγγιση και να κάνουμε.

Μπορεί σήμερα όλοι να μιλούν για επαναπροσέγγιση άλλα όλοι τη βλέπουν σαν ένα ακόμη όπλο εναντίον της άλλης πλευράς. Η επαναπροσέγγιση για αυτούς είναι μια πολιτική αναγκαία για να αποδείξουν ότι όσοι λένε –όπως οι ηγέτες της άλλης πλευράς, ότι ε/κ και τ/κ δεν μπορούν να ζήσουν μαζί και χρειάζονται δύο κράτη, κάνουν λάθος.

Έχουν όλοι λάθος όμως. Οι απλοί άνθρωποι και στις δύο πλευρές δεν έχουν κανένα πρόβλημα να ζήσουν μαζί. Αντίθετα εκείνοι που χρειάζεται να πιεστούν για να αποδεχτούν μια διευθέτηση στην οποία οι δυο κοινότητες θα ζουν μαζί ειρηνικά σε συνθήκες, αλληλοσεβασμού, ισότητας και συνεργασίας είναι οι ίδιοι οι πολιτικοί ηγέτες και οι άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών. Όλοι αυτοί όταν μιλούν για ειρηνική συνύπαρξη εννοούν συνύπαρξη κάτω από τους δικούς τους όρους. Αυτό προσπαθούν να πετύχουν τόσες δεκαετίες

Μια ειλικρινής πολιτική επαναπροσέγγισης πρέπει να στοχεύει σε ένα κίνημα από τα κάτω που να επιβάλει τις επιθυμίες των απλών ανθρώπων στις άρχουσες τάξεις και τους ηγέτες των δύο πλευρών.

Ένα σημαντικό βήμα σε αυτή την κατεύθυνση θα ήταν η αριστερά και στις δυο πλευρές να οργανώσει κοινά μνημόσυνα για όλα τα αθώα θύματα, ε/κ και τ/κ των πολέμων στην Κύπρο και να στήσουμε και ένα μνημείο γι' αυτά τα αθώα θύματα και να ορίσουμε μια κοινή μέρα για να τους τιμούμε μαζί. Αυτό θα ήταν όχι μόνο το καλύτερο μνημόσυνο για την θυσία των Καβάζογλου – Μισιαούλη αλλά και ένα γερό χαστούκι στην πολιτική του εθνικισμού και τους βρικόλακες του φασισμού.

15 Απριλίου 2007

Εργατική Δημοκρατία

Για επικοινωνία τηλ: 22349959, 99698503, 99625620

email:wd@workersdemocracy.net, www.workersdemocracy.net